

Časopis
za
naše verno ljudstvo
zlasti za ude
III. reda sv. Franciška.

S privoljenjem cerkvenih in redovnih oblasti
izdaja
franciškanska provincija sv. Križa.

XXXVII. tečaj.

2. zvezek.

V Ljubljani, 1920.

Ant. Slatnarjeva tiskarna v Kamniku.

Izhaja vsakega prvega v mesecu. Stane za četr leta 3 K, za pol leta
6 K, za celo 12 K.

Naslov za naročila: »Cvetje«, franciškanski samostan v Ljubljani.

Vsebina 2. zvezka:

	Stran		Stran
Bistvo in namen tretjega reda sv. Fran-		Razgled po serafinskem svetu . . .	59
čiška	33	Poročilo Frančiškanske misijonske	
Kažipot k popolnosti	40	družbe za l. 1919	61
† g. Janezu Berlic-u — za obletnico	43	Priporočilo v molitev	63
Poduk za novince	49	Zahvala za vslišano molitev	64
Dopisi	58	Darovi	64

Preč. gg. voditeljem mariborskega okrožja na znanje. Na veliko-nočni torek 6. aprila bo v Mariboru v Frančiškanskem samostanu shod vseh voditeljev tretjega reda celega okrožja, ki dobiva p. vizitatorja iz Maribora. Natančniši spored bo naznanjen v 3. zvezku.

Kako je z letošnjim Cvetjem in naročniki? Dobro in slabo. Dobro, kjer so voditelji vneti in tretjeredniki goreči, slabo, kjer so zaspani, ali ne gledajo na splošno korist celega tretjega reda na Slovenskem. — Eden naših voditeljev je pisal: „Cvetje je za polovico predrago; takih misli je tudi celi odbor.“ Bog vam odpusti vsem skupaj in tudi mi nismo zato na nobenega nevoljni. Toda vaša sodba ni prava! Le pogledjte! Prvega zvezka smo dali natisniti 8000 zvezkov; plačati je bilo treba zanj v tiskarni t. j. papir in tisek nič manj kot 8400 K. Torej stane nas vsaki zvezek nekaj nad eno krono. Poštni stroški, papir za zavitke itd. niti ne štejemo, četudi tega ne dobimo brezplačno.

Zakaj so pa drugi podobni časopisi cenejši? En vzrok je gotovo ta, ker imajo veliko več naročnikov, kot jih ima naše Cvetje; imajo jih pa, ker zanje vsi skupno delajo. — Torej, bratje in sestre! Malo več ljubezni in smisla za skupnost.

Čim več naročnikov ima kak list, tem cenejši je, ker se stavcem ravno toliko plača, če se tiska en zvezek ali sto tisoč; pri nadaljnih izvodih se računa le tisek, črnilo in papir. — Bratje in sestre! Poskrbite za več naročnikov, pa bo Cvetje bolj cenó.

Sicer pa ne bodite užaljeni, če vas na tihem vprašamo, zakaj se lani nihče ni pritožil, da je prepoceni? Lani in vsa prejšnja leta so bili podobni časopisi bolj dragi kot Cvetje in so si mogli kaj prihraniti za sedaj, mej tem ko je Cvetje že lani sredi leta moralo iskati pomoči pri dobrotnikih ravno zato, ker ni nikedar iskalo niti najmanjšega dobička in je hoteč le drugim koristiti nase pozabilo.

Priponmimo še to: Cvetje je letos bolj po ceni, kot je bilo prejšnja leta. — Vas silí na smeh? — Nas tudi, pa zato, ker moramo na kaj takega še le opozoriti. Letos dobite Cvetje za dve kroni, če prinesete ali pošljete po zanesljivi osebi (ne po pošti, ki bi jih za papir zamenjala) dve srebrni kroni, dokler jih banke menjavajo za sedem papirnatih kron. Cvetje torej lahko dobite za dve srebrni kroni. Za dve kroni celi letnik in v sedanjem času — ali je to predrago?

CVETJE

XXXVII. tečaj.

V Ljubljani, februar 1920.

2. zvezek.

P. ANGEL MLEJNIK:

Bistvo in namen tretj. reda sv. Frančiška.*

Uvod.

zadnjih letih se je govorilo in pisalo o nekem modernem svetniku. Moderni svetnik! Ali nista to dva nasprotujoča si pojma? Moderni svet ne pozna in ne priznava nobene svetosti, torej tudi ne svetnika in svetnik ne more biti po sedanjih pojmih modern. In vendar govore in pišejo o modernem svetniku resni in učeni možje. Kedo je ta moderni svetnik? To je ubožni in ponižni pred sedmimi stoletji živeči in dobro poznani sv. Frančišek Asiški. On je tisti svetnik, kateri sedanjemu svetu več velja, kot mnogi drugi, katerega svet ceni ne le kot značaj svetovnega pomena, temveč pred vsem kot človeka, kristijana, svetnika, od katerega se uče tudi tisti, ki z njim niso združeni v edinosti vere, upanja in ljubezni. Katoliški in tudi nekatoliški učenjaki se s spoštovanjem klanjajo očaku asiškemu. Thode ga imenuje „Glasnik mladega novega sveta“ in na predlog Sabatiera se je na Nemškem ustanovilo „Frančiškovo društvo“, čigar udje so možje različnega svetovnega naziranja. Pa tudi slikarji, pesniki, glasbeniki in drugi umetniki se dandanes pečajo s sv. Frančiškom.

Na nas, ki smo s sv. Frančiškom združeni v ljubezni do skupne matere sv. cerkve in smo njegovi duhovni otroci, mora imeti svetnik še veliko večji vpliv. Mi ga moramo še veliko bolj ceniti in ljubiti kot vsi drugi. Od njega se bomo veliko lepega in vzvišenega naučili. To je povdarjala najvišja cerkvena oblast že pred več kot tridesetimi leti, predno je svet našel svojega modernega svetnika. Frančišek je namreč tudi za cerkev modern svetnik, od katerega pričakuje rešitve za se, za verno ljudstvo in za svet. Papež Leon XIII. si je na vso moč prizadeval, da bi duh sv. Frančiška prevzel in prepojil mišljenje in življenje sedanjih kristijanov. Ta razsvitljeni papež ni le s svojimi okrožnicami vsemu krščanskemu svetu kazal na življenje tega svetnika,

* Po P. Erihu Rohr O. F. M. Drittenordensapostolat.

ga slavil in priporočal, temveč je tudi tretji red, Frančiškovo ustanovo, času primerno preuredil in ga k novemu življenju obudil. Ta veliki papež je hotel ljudi napeljati na to, da bi pripoznali verske resnice in npravna pravila krščanskega življenja in jih privedi do tega, da bi po teh življenje uravnali; doseči je hotel „prerojenje sveta in ozdravljenje družabnega reda“. Ta blagoslov je pričakoval od tretjega reda tudi za sedanje čase; in da bo tretji red ta blagoslov tudi delil, o tem je bil tako prepričan, da je v dolgih letih svojega vladanja vedno in vedno ponavljal, kar je bil izrekel že l. 1879.: „Najtrdnije sem prepričan, da je tretji red sv. Frančiška v sedanjih časih najkrepkejši pripomoček za ozdravljenje sedanjega zlega in najboljši način, svet zopet pripeljati k pravemu življenju po sv. evangeliju.“ Veliki papež torej sodi, da je tretji red sv. Frančiška sedanjemu času najbolj primeren, da je res modern red.

Njegov trud za to Frančiškovo ustanovo ni bil brez vspeha. Tretji red se je začel lepo razvijati in širiti po svetu; dobival je vedno več notranje moči in tudi zunanje veljave. Njegovi udje so se začeli zavedati svojih dolžnosti in pravic, dobili so potrebno srčnost za izvrševanje svojega vzvišenega poklica. Ta nenavaden procvit se je še pomnožil, ko je ranjki papež Pij X. v enakem smislu nadaljeval delo svojega velikega prednika. Tretji red ima zdaj več kot tri milijone udov in povsod zelo krepko pospešuje cerkveno življenje.

Tudi mej Slovenci se je tretji red zelo poživil in povsod, kjer je zdravo vodstvo in vneti udje, se kaže v njem novo življenje in živahno delovanje.

Da bo pa ta tako lepo organiziran red še vspešniše deloval, morajo biti njegovi udje prešinjani od duha sv. Frančiška; poznati morajo bistvo tretjega reda, in vedeti, kaj mora biti tretji red po namenu njegovega sv. ustanovitelja, po volji sv. cerkve in po duhu sv. vodila.

1. poglavje.

Namen frančiškanskih redov, posebno tretjega reda.

Sv. Frančišek se izbiraje svoj poklic ni vpraševal, kaj njemu dopade in ugaja, temveč: Kaj hoče Bog? Svojega poklica ni iskal po nagnenju srca, ali po mnenju in svetu svojih domačih; Bog sam naj mu svetuje, on naj mu pove in ga vodi. S psalmistom je molil: „Gospod pokaži mi svoja pota in uči me pot svoje popolnosti.“ Nič drugega ni iskal in želel, kot sv. voljo božjo. V svoji duši je bil prepričan, da mu bo Bog razodel svojo voljo. Ko je l. 1208. v cerkvi Mariji Angeljski ali Porcijunkuli slišal duhovnika brati besede sv. evangelija: „Pojdite pa in oznanujte, rekoč: Nebeško kraljestvo se je približalo“ (Mat. 10, 7.), tedaj je za gotovo spoznal, da mu tako sam Bog govori. Spoznal je, da je njegov poklic apostolska služba. Takoj drugi dan je že pričel s pridigovanjem.

Čez nekaj tjednov opazi Frančišek, kak nepričakovan sad je obrodil njegov nastop. Dva odlična moža se mu pridružita in ga prosita, naj ju sprejme za tovariša in pomočnika v apostolski službi. Za njima so prihajali

tudi drugi in so sledili mnogi nadaljni. Frančišek je spoznal, kakor se je v svoji oporoki izrazil, „da mu je Bog brate podaril.“ Spoznal je pa tudi, da mu je Bog poveril s tem še drugo nalogo; skrbeti mu bo namreč tudi za brate in njih poklic. Kakor ničesar ni hotel storiti po svoji volji, tako tudi tega ne; Bog naj odloči. Da bi spoznal, kaj hoče Bog, odpre sv. evangelij in zadene na besede: „Ako hočeš popolnoma biti, idi, prodaj, kar imaš in daj ubogim in boš imel zaklad v nebesih; ter pridi in hodi za menoj.“ (Mat. 19. 21.) Odpre v drugo in bere: „In jih je poslal oznanjevat božje kraljestvo.“ (Luk. 9. 2.) V tretje odpre in najde besede: „Ako hoče kedo za menoj priti, naj zataji samega sebe in naj vzame svoj križ in hodi za menoj.“ (Mat. 16, 24.) Zdaj je sv. Frančišku vse jasno; zato reče brez odlašanja: „To naj bo naše življenje in naše vodilo; storite, kakor ste slišali.“

Sv. evangelij naj bo vodilo njegovih bratov. Zato je Frančišek sv. vodilo prvega reda, ki je je dal svojim bratom, pričel z besedami: „Življenje in vodilo manjših bratov je: Izpolnjevati sv. evangelij Gospoda našega Jezusa Kristusa“ in je je z opominom, živeti po sv. evangeliju, tudi končal. Frančišek ve, kaj tirja Bog od njega; jasno mu je, kaj morajo hoteti in delati manjši bratje. Oznanuje naj sv. evangelij sredi sveta, ki Boga komaj še pozna, še manj pa ljubi. On in njegovi bratje naj bodo tisti, ki poznajo Očeta v nebesih, kakor ga je razodel Zveličar. Njihov poklic je Boga ljubiti iz vsega srca, iz vse duše, iz vseh moči; to svojo ljubezen naj kažejo s tem, da bodo vanj popolnoma zaupali, zvesto izpolnjevali njegove zapovedi, pa tudi evangeljske svete in si skrbno prizadevali za redovno popolnost.

Imajo pa še drugo važno nalogo, katero jim nalaga njih apostolski poklic. Zvesti in požrtvovalni služabniki in poslanci Jezusa Kristusa naj bodo, širijo naj njegov evangelij po svetu in mu pridobivajo vedno večjo veljavo. Pa biti morajo ne samo učenci evangelija, temveč tudi „evangeljski delavci, ki naj gredo po svetu, da obdelujejo polje Gospodovo, da oznanujejo svetu mir in iz množic napravijo družino bratov.“ Tako velela Frančišek svojim bratom.

Zato naj bratje pred ljudmi spoznavajo Boga, kakor uči sv. evangelij, kot najvišjega Gospoda, kateremu morajo vse stvari služiti, oznanujejo naj ga kot ljubeznivega Očeta, čigar dobri otroci biti je najvišja čast in največja sreča za vse brez izjeme. Ke bi ljudje Boga prav spoznali, bi tudi izprevideli, da je to spoznanje največja dobrota in bi si radi prizadevali za tisti mir, ki ga obeta sv. evangelij; potem bi radi podvrgli svojo voljo volji Boga in njegovi previdnosti, ter bi delali pokoro.

Sv. Frančišek je popisal nalogo manjših bratov z besedami: „Kaj družega smo manjši bratje, kakor pevci in igravci božji, ki se trudimo kvišku povzdigovati srca in jih z duhovnim veseljem napolniti?“ Visoka naloga, drzen načrt življenju in delu! Pa svetnik se je držal sv. evangelija in je iz njega zajemal. Zato je neki kardinal rekel: „Ako odklonimo Frančiška, zavržemo Kristusa.“

V sv. Frančišku je stopil pred ljudstvo človek, ki se imenuje najnižjega izmej vseh, ki se priznava za največjega grešnika, ki ravna sè sabo kot z velikim hudodelcem. Pa vendar on ni človek, ki bi sebe zametaval; značajan je in samozavesten. Veseli se, da se ni učil na visokih šolah, pa govori tako, kot bi vse najboljše vedel. Resno povdarja, da zasluži zaničevanje vseh, pa odločno trdi, da je poslanec velikega kralja. Pridevlje si naslov „manjši brat,“ pa se ne boji stopiti pred mogočne in visoke v cerkvi in mej svetom in govori ž njimi z največjo prostostjo in srčnostjo. Njegov nastop ni prevzet, ne žaljiv in ko se ponižuje, ne kaže neresničnosti in prisiljenosti. Na njem je vse naravno, resnično in pristno. Ne prevzame se, pa tudi ne postane malosrčen.

Frančišek je okusil trpljenje, skrbi, uboštvo in slabosti; silno hrepeni po višjem, po boljšem, po miru. Oh kako ga to teži, pa ga ne potre. Vesel blagoslavlja ta jarm nadlog in trpljenja. Zato prenaša svoje križe udano in voljno.

Resnobno in dostojanstveno je njegovo življenje. In vendar ljudje še niso videli nikogar, ki bi se bolj presrčno veselil, kot se je veselil sv. Frančišek, in ki bi iz vsega zajemal toliko veselja, ter ga znal tudi drugim tako deliti, kot on. Frančišek zaničuje svet in ga prezira, pa ga nasprotno kot božje stvarjenje tako zelo ljubi, da najde v vsem, kar mu ponuja narava, v cvetlicah na polju, v vodi in ognju, v pticah pod nebom, v soncu in zvezdah, v vsem vidi svoje brate in sestre, ter zaupljivo ž njimi občuje. Še veliko višje pa je cenil človeka! Gledal je ljudi na svetu, ki sveta niso razumeli, ter so zlorabili zemeljske stvari v grešno lakomnost in vživanje; ljubili so svet tako, kakor ga po nauku apostola ne bi bili smeli ljubiti in rabiti. Brez strahu je šel k njim in jim je govoril o minljivosti sveta in zemeljskega življenja, ter o ljubezni Jezusovi, ki je zavoljo nas ubog postal in je na križu umrl za vse ljudi. Preprost je njegov govor, pa tako prepričevalen, da so se mnogi spreobrnilo h pokori. Frančišek sprejema vse kot svoje brate in sestre, posebni njegovi ljubljenci so pa ubogi in bolniki, mej temi prav posebno gobavi, za katere se svet ni zmenil in jih je naravnost zametaval. Če so tudi nekateri izmej njih globoko padli, svetnik nad nikomer ne obupa; pomaga jim bodisi z delom usmiljenja, bodisi z besedo, ter jih privede do spoznanja vrednosti življenja, človeške časti in dolžnosti.

Ako se je sv. Frančišek včasih zatekel v samoto, so nekateri mislili, da se ne zmeni za svet, da beži pred ljudmi, iz strahu, da bi utegnilo občevanje sè svetom biti v kvar njegovi svetosti. Najbrže so tudi govorili: „Zanj je lahko. On se umika pred svetom, odteguje se njegovemu zapeljevanju. Mi pa moramo ostati mej svetom, mej ljudmi: mi mu ne moremo slediti.“ Kmalu pa spoznajo, da se svetnik ne zadržuje dolgo v samoti. Lahko bi ostal svetu prikrit, ali srce ga vleče venkaj mej svet, mej ljudi, ki se bore in trpe.

Nekedaj mu je oče rekel, naj se loti resnega dela. Ali pa Frančišek ne dela? Da! On dela in še veliko dela. Saj opravlja delo, katerega še no-

beden ni tako dobro razumel kot on; on dela za ljudi, za njih srečo in zveličanje. In on tega dela ne opravlja za denar, on dela iz čiste, nesebične ljubezni; za se pa le ponižno prosi malo pičle hrane, da si ohranjuje življenje. In ke išče v samoti v molitev zatopljen novih moči za apostolsko delo, ali ni tudi ta njegova molitev delo in žrtev?

Frančišek je torej mož, ki pozna življenje, ki prav urejuje sebe, ki ve za razmerje do drugih ljudi, do narave, do življenja, do trpljenja in dela. Velik in mogočen je ta mož. Zdi se, da deluje v njem nekedo drugi, ki ga tako močnega dela. Tudi Frančišek je človek, kakor mi, ali ravnanje njegovo je različno od našega. Kedo more razvozljati skrivnost, ki vodi in vlada Frančiška? Ni je težko uganiti, saj je Frančišek sam ne prikriva pred ljudmi. Če so ž njim le skupaj prišli, so zapazili na njem nekaj, kar jim je bilo novo in nenavadno. „Moj Bog in vse!“ Tako moli brez prenehanja in iz ljubečega srca, iz dna duše. On ne kliče le: Moj Bog!“ ampak: Moj Bog in vse. Bog je njemu res vse, Bog je zanj najvišji Gospod, do katerega ima najsvetejše dolžnosti, s katerim ga veže najslajše upanje. Bog je zanj neskončno bitje, v katerem živimo, se gibljemo in smo, bitje, ki nas pozna, nas razume, nas ljubi in za nas skrbi. Zato se popolnoma izroči, naj Bog vodi njegovo življenje. Zato dela vse, kakor Bog hoče in trdno vanj zaupa. Vsaki človek mu je božji otrok, ki mu je Kristus pridobil pravico do nebes. Življenje ceni kot božji dar, naravo ogleduje kot stvarjenje božje, trpljenje kot poskušnjo, greh pa sovraži kot največje zlo, ki odtrga človeka od Boga, katerega je dolžan nad vse ljubiti.

Ljudstvo pozna svojega Frančiška. Posluša ga, ko mu govori v prosti naravi, v cerkvi, ali na javnem trgu o ljubem Zveličarju, ki je iz srca ponižen, ki tudi od nas tirja ponižnost in ji obeta blagoslov: „Kedor se ponižuje, bo povišan.“ Frančišek govori o uboštvu v duhu, o potrpežljivosti v križih in nadlogah, o ljubezni do bližnjega: vselej pa govori tudi o božji ljubezni. Ljudje ga začudeni poslušajo; njih duša gleda in čuti, morebiti prvič, večno mlado lepoto krščanskega življenja, vzvišeno in poživljajočo moč sv. evangelija. Iz svetnikovih besed spoznajo, da on uči pravo krščansko življenje po duhu Kristusovem, in da tudi sam tako živi. Na njem gledajo, kako se mora izpolnjevati najvišja zapoved: „Ljubi Gospoda svojega Boga iz vsega svojega srca, iz vse svoje duše in iz vse svoje misli. Ljubi bližnjega, kaker samega sebe.“

Ljudje so sv. Frančiška razumeli. Zato so razumeli tudi Kristusa. Zato niso hoteli ostati v svojem starem grešnem življenju; otresli so svojo versko brezbržnost, sovraštvo in grešne navade. Postali so novi ljudje, celi kristijani katerim veljajo besede Jezusove: „Ne imenujem vas svoje služabnike, temveč svoje prijatelje.“ K Bogu so se obrnili, s pokoro so izmivali, kar so zagrešili. Docela so se spreobrnili, pridružili se sv. Frančišku in se Bogu popolnoma darovali.

Sv. Frančišek je bil sicer prepričan o silni moči sv. evangelija, pa se svojim misijonskim delom je dosegel več, kakor je pričakoval. Trumoma so

ljudje hiteli k njemu in so ga prosili, naj jih sprejme v število tovarišev.

Frančišek vidi, da ga čaka nova naloga. Kako naj najbolje vstreže goreči želji ljudstva po spokornem življenju? Tisti možki, ki so bili prosti in neodvisni, so mogli vstopiti v njegov prvi red manjših bratov, ženske je lahko sprejel v drugi red klaris. Za veliko večino mej svetom živečih pa s tema dvema redoma še ni bilo pomagano. Samostanskega življenja se niso mogli okleniti zakonski in sploh tisti, ki niso smeli zapustiti sveta in svojega stanu in poklica. Frančišek prosi Boga za razsvetljenje. Potem je zbral vse dobre okrog sebe in jim dajal navodila, kako naj mej svetom ostanejo in uredijo svoje življenje, da se bo vjemalo z voljo božjo. Spodbujal jih je k ljubezni do Boga in do bližnjega; zahteval je, naj žive v miru mej sabo, naj se spravijo sè svojimi nasprotniki, naj bodo pravični in dobrosrčni do ubogih, do bolnikov in do vseh stiskanih.

Vse to ni bilo nič drugega, kakor nauk sv. evangelija. Ker so po Laškem v tistem času divjali hudi strankarski boji, je Frančišek svojim prepovedal nositi orožje in nepotrebno priseganje. Slednjič jih je še bolj tesno združil, jih oblekel v pepelnasto-sivo obleko, s katero naj bi spoznavali Kristusa pred ljudmi, in da je vsakedo lahko videl, da so to tisti, ki hočejo izpolnjevati nauk sv. evangelija; to so bili prvi bratje in sestre od pokore, ali prvi udje tretjega reda sv. Frančiška.

Težko je povedati, kaj je tretji red, ako ne vemo, kaj je bil v svojem začetku. Tretji red je bil v začetku zedinjenje vernikov, ki so se po misijonskem delovanju in lepem zgledu duhovnih sinov sv. Frančiška spreobrnilih pokori, se odločili ohraniti tega spokornega duha in se tudi pred svetom pokazati prave kristijane, ki žive po duhu sv. evangelija. Sv. Frančišek prvotno ni mislil ustanoviti tretjega reda, ker so se pa ti verniki tesno združili, ker se je tako najlepše vresničil Frančiškov misijonski namen, je on te vernike, enih misli in enega srca, združil v posebno redovno družino. Tako je nastal tretji red zbirališče za ono veliko družino božjo, katere udje so goreče častili Boga kot svojega skupnega Očeta, ki so se zavedali, da so otroci božji, ki se morajo kot taki skazati z gorečo ljubeznijo do Boga, s pokorščino do matere sv. cerkve in z veliko ljubeznijo do bližnjega. Tretji red zaradi tega tudi ne pozna razlike stanov. Hlapci in dekle, možje in žene, plemiči, knezi in kralji so sprejeli njegovo vodilo. „Bilo je to neko splošno pobratimstvo, v katerem je podložni svojemu vladarju, najpriprostiši kristijan papežu lahko podal roko kot svojemu bratu in je vsakateri, ki je ostal zvest svojemu poklicu in je spolnjeval svoje stanovske dolžnosti, opravljal na ta način službo božjo, ker je bil po tej zvezi posvečen Bogu.“ (Hettinger).

Sv. Frančišek je bil dovolj moder, da je spoznal, kako važno nalogo na svetu mora tretji red izvrševati. Tretji red ni bil samo najlepši sad frančiškanskega misijonskega delovanja, temveč se je tudi sam vdeleževal tega dela. Tretji red naj bi človeštvo zopet k Bogu pripeljal in pri tem delu pomagal tudi sv. cerkvi. Prvo kar je sv. Frančišek hotel doseči s tretjim redom

je bilo tedaj to, da bi kristijani mej svetom živeli po sv. evangeliju, kaker zahteva Jezus od vsakega, ki ga hoče nasledovati. Tako življenje pa terja poživljenje krščanskega duha, gorečo ljubezen do Boga in zvesto spolnjevanje božjih zapovedi.

Daljni namen svetnika glede tretjega reda pa je bil:

1. Tretji red naj svojim udom pomaga, da bodo laglje dosegli svoj čeznaturi cilj t. j. večno življenje.

2. Tretji red naj sveti svetu kot dobro urejena družba sè svojim lepim zgledom. Mej ljudmi naj razširja blagoslov, to je, vse dobre naj zbira in podpira, hudobne naj zavira in naj preprečuje njih naklepe. Ob enem naj pa še sè svojim zgledom svetu pokaže, da je za človeško družbo največja sreča in blagoslov, ako ljudje Boga kot svojega Gospoda časte in mu zvesto služijo; pokaže naj, da je pobožnost za vse dobra in koristna, da Bog ne tirja od svojih otrok nič nemogočega, da je on vedno njih tolažnik in pomočnik.

3. Sv. cerkvi naj bo tretji red podpora, na katero se more zanašati vsaki čas. Udje tretjega reda naj bodo njeni najboljši in najzvestejši otroci, ki ne bodo nikoli krivo presojali cerkvenih naredb, ki ne bodo brezbrizni za njene nauke in navodila, ampak bodo vedno trdno stali na strani sv. cerkve in bodo zvesto poslušali njene nauke in najzvestejše izvrševali njene naredbe.

Ako tretji red izpolnjuje ta svoj trojni namen, potem je to, kar mora biti. Ta namen ima res čisto verski značaj. Pa ravno to hoče naš svetnik, ker tudi sv. evangelij noče drugače. Sv. Frančišek tretjemu redu ni hotel dati posvetnega značaja, ker je vedel, da bo duh tretjega reda, in vodilo, po katerem morajo njegovi udje živeti, samo vplivalo tudi na posvetno srečo in bo pospeševalo pravo izobrazbo in premagovalo težave družabnega življenja. Ker se vodilo tretjega reda opira na sv. evangelij, bo tudi iz njega zajemalo svojo notranjo moč. S tem splošnim namenom se pa lahko združi še ta posebni namen, da tretji red deluje tudi na polju krščanske ljubezni in v družabnem življenju. Skrb za vboge in bolnike ni le splošna krščanska dolžnost, temveč tudi posebna naloga udov tretjega reda. V tem oziru se je tretji red vedno odlikoval. Iz tretjega reda je v teku stoletji izešlo že mnogo cerkvenih družb in bratovščin, in mnogo samostanskih družin, katerih udje so si izbrali kot posebno nalogo življenja skrb za uboge, za bolnike in druge trpeče na svetu.

P. MARIJOFIL HOLEČEK:

Kažipot k popolnosti.

Radodarnost.

Krščanska ljubezen je rodila mej drugimi prekrasnimi sadovi tudi radodarnost, — čednost, katere današnji svet, ki je prepojen z grdo sebičnostjo, ne ljubi posebno. Zakaj sebičnost postane včasih tako močna in brezobzirna, da zamori v človeku vsak čut ljubezni in usmiljenja. Ali nam ne priča o tem oderuštvo in verižništvo, ki tirata cene mnogim zelo potrebnim rečem tako visoko, da jih niti bogatini ne morejo zmagovati, kaj še le ubožniši stanovi? Ali ne nasprotuje tako sebično ravnanje načelom krščanske ljubezni? To je uvidela že tudi državna oblast. Zato je izdala celo vrsto postav, ki naj bi preprečile, ali vsaj omejile to ostudno strast. A uspeha dosedaj ni imela, nasprotno, čem več postav je izešlo, tem bujniše cvete oderuštvo in golju-fija, tem širših krogov se polasča sebičnost. Brez dvojbe je to dokaz, da država sama sè svojimi ukazi ne more ukrotiti strasti, ako so se te razpasle mej narodom. Tu je treba družega zdravnika, ki ga pa žalibog država navadno ne pripozna. In ta zdravnik, ki more edino ozdraviti človeka sebičnosti, te kužne bolezni, je krščanska ljubezen, oziroma radodarnost.

Kaj je radodarnost? To čednost bomo spoznali, če si ogledamo radodarnega človeka. Radodaren človek pomaga rad ubogim, kolikor mu pripuščajo premoženjske razmere. Njegovo oko bistri krščanska ljubezen in usmiljenje, ki hitro in sočutno zapazi vsako potrebo svojega bližnjega, ter mu vелеva, naj si odtrga večji ali manjši del od svojega premoženja, da ž njim naprošen ali nenaprošen olajša tuje gorje.

Radodarnost je torej usmiljenje, ki se kaže v dejanju. Usmiljen je lahko in tudi mora biti vsak človek, naj bo bogat ali ne, radodaren pa more biti le tisti, ki kaj ima, da more dejanjsko pomagati trpečemu sobratu in lahko daje več ali manj v splošne dobre namene! Vender more biti radodaren tudi najubožniši, vsaj s tem, da za druge potrebne kaj izprosi, jih priporoča in jim na ta način dejanjsko pomaga.

Ali je radodarnost potrebna za krščansko popolnost? Odgovor na to vprašanje je jasen. Kedor ve, da veže krščanska zapoved v ljubezni vse ljudi, ta ne bo dvojil, da je krščanska radodarnost nujno potrebna čednost za vsakega, ki hoče doseči popolnost in večno zveličanje. Saj zadobi krščanska ljubezen še le po radodarnosti neko vidno obliko in svoj pravi izraz. Krščanska ljubezen je Bogu dopadljiva in za nas zaslužljiva še le takrat, če je radodarna.

To potrjujejo besede, ki jih je sv. Janez tolikokrat govoril: „Otročiči moji, ne ljubimo z besedo, tudi ne z jezikom, ampak v dejanju in resnici.“ (I. 3, 18.)

Tudi poslednja sodba nas uči, da nam je radodarnost potrebna za večno zveličanje.

Jezus nam je to povedal z besedami: „Keder bo pa prišel Sin človekov v svojem veličanstvu in vsi angeli ž njim, takrat bo sedel na prestolu svojega veličanstva. In zbrali se bodo pred njim vsi narodi in jih bo ločil narazen, kakor pastir loči ovce od kozlov. In ovce bo postavil ob svoji desnici, kozle pa ob levici. Takrat poreče kralj tistim, ki bodo na njegovi desnici: „Pridite, blagoslovljeni mojega Očeta, posedite kraljestvo, ki vam je pripravljeno od ustvarjenja sveta. Lačen sem bil namreč in ste mi dali jesti; žejen sem bil in ste mi dali piti; tujec sem bil, in ste me vzeli pod streho; nag sem bil, in ste me oblekli; bolan sem bil, in ste me obiskali; v ječi sem bil, in ste k meni prišli.“ (Mat. 25, 31—46.)

Jezus našteva tu telesna dela usmiljenja in obeta nebeško kraljestvo, ne v tem pomenu, kakor bi bila edina ta potrebna za zveličanje, ampak zato, ker hoče posebno povdarjati ljubezen do bližnjega, ki je vidni dokaz ljubezni do Boga. In ravno iz tega povdarka del radodarnosti spoznamo, da je po nauku Jezusovem radodarnost za zveličanje potrebna čednost. Pri sodbi bo torej tudi preiskal, ali smo bili radodarni do ubogih, radodarni v splošnih in posebnih potrebah sv. Cerkve, ali smo podpirali misijone, dobre časopise, ubožne cerkve, osirotele otroke, katoliške šole, cerkvena društva, zatirane stare ljudi itd.

„Resnično vam povem, kar ste storili kateremu teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili“ (Mat. 25. 40.)

Krščanstvo je začelo svoj zmagoslavni pohod po svetu pod zastavo ljubezni in radodarnosti. Nepristranska zgodovina mora to hote ali nehote priznati, ker ji to pripoznanje izsilijo neštevilni dobrodelni zavodi vseh časov krščanstva. In ravno tak nastop je sv. Cerkvi olajšal pot mej divje in bojevite narode, ljubezen in radodarnost ste ji pridobili srca ljudi, da so se z veseljem oklenili resnic, v katerih je bilo najti vse to, česar jim ni moglo dati poganstvo. Poleg milosti božje je ravno ljubezen pomagala krščanstvu, da je moglo odstraniti, ali pa vsaj zelo omiliti neznosno in silno žalostno stanje, v katerem sta se nahajala duša in telo poganskih narodov.

In isto blagodejnost širi katoliška cerkev tudi dandanes še vedno in povsod, kjer je države ne ovirajo in ji ne kratijo njenih pravic in prostosti.

Ljubezen, usmiljenje, radodarnost, te tri sestre mej krščanskimi čednostimi so bile in so še tisti zlati ključ, s katerim si odpira sv. Cerkev srca ljudi, te so tisti skrivnostni meč, s katerim je premagala in še premaguje svet. To je spoznal tudi sv. Frančišek. Zato je sam mej uboge vse razdelil, onim, ki jih je v prvi ali drugi red sprejel, je isto ukazal in tudi hoče, naj se tretjeredniki v radodarnosti odlikujejo.

In tretji red je vedno dobro umel sv. očaka. Zato se je v vseh časih odlično udeleževal tega dobrodelnega apostolstva sv. Cerkve, ki je ravno vsled tega z veselim ponosom zrla nanj in ga vedno ščitila pred raznimi nasprotniki. To je za vas, predragi tretjeredniki, močan nagib, da nobeden od vas ne bo zaostajal za svojimi nekedanjimi sobrati in sosestrami, ki so polni duha Kristusovega, duha ljubezni in usmiljenja, vsaki čas in v sleherni sili

radi priskočili na pomoč ubogim in so po svojih močeh podpirali tudi splošne dobre namene.

Sv. cerkev daje sv. Frančišku naslov: „Serafinski“. Mi smo Frančiškovi duhovni sinovi in hčere. Ali mislimo katerikrat na to, da smo otroci sv. Frančiška „Serafinskega“? Sv. Frančiška je krščanska ljubezen tako močno prevladovala, kakor malo katerega družega svetnika. In ravno tej čednosti se mora naš svetnik mnogo zahvaliti za svojo tako veliko popolnost.

Ako hočemo biti torej popolni, se moramo tudi mi odlikovati v dejanjski krščanski ljubezni, v radodarnosti. Priložnosti nam gotovo ne manjka. Saj je v zgodovini človeškega rodu težko najti dobo, ki bi bolj potrebovala usmiljenega tolažnika, veččega zdravnika in radodarnega pomočnika, kakor ga potrebuje današnja. Globoke rane, ki jih je vsekala svetovna vojska človeškemu rodu so še vedno odprte, še močno krvave, se le počasi celijo in kakor vse kaže, še ne bodo tako kmalu zaceljene. Ako je bila kedaj popreje ta čednost potrebna, je gotovo sedaj našemu času zelo primerna. Zato veljajo za nas vse besede sv. Janeza: „Ked or ima premoženje tega sveta, in vidi svojega brata, da je v potrebi, in zapre svoje srce pred njim: kako prebiva ljubezen božja v njem?“ (I. 3, 17.)

Ako ti je Bog dal premoženje, pa nočeš podpirati ubogih in potrebnih, čeprav bi jih lahko, vedi, da nisi otrok božji in da ne smeš pričakovati usmiljenja pri Gospodu. To je hotel reči sv. Janez, ko je zapisal omenjene besede. In te besede tudi dandanes niso izgubile svojega prvotnega pomena. Vsak, kedor more, mora pomagati v resnici potrebnim.

Krščanska ljubezen gre pa še dalje; ona zahteva, da mora biti radodaren tudi tisti, ki nima premoženja. Kako je tudi berač lahko radodaren, nam je pokazal sv. Didak iz I. reda sv. Frančiška. O njem beremo v dnevnikih molitvah sv. Cerkve: „Tako je blaženi Didak gorel od ljubezni do ubožcev Kristusovih, da jih je obilne solze pretakajoč tolažil z najslajšimi besedami, ko po želji ni mogel odvrniti njihove nesreče.“ (Ant. od Magnif. in I. Vesp.)

Ako torej tudi mi ne moremo denarno pomagati, pa tolažimo trpeče, spodbujajmo jih k udanosti, molimo zanje, prosimo druge, naj jim pomagajo, pa bomo izpolnili svojo dolžnost. Oba torej, bogatin in ubožec sta lahko radodarna, vsak po svojem načinu. Oba bota pa tudi poslednji dan žela, kar sta sejala, usmiljenje če sta bila radodarna v življenju, prekletstvo, če sta bila skopa in trdosrčna na tem svetu.

Da nam bo pa radodarnost res tudi k popolnosti pomagala in da bo zaslužljiva pri Bogu, jo morajo spremljati in urejevati krščanska modrost, zmernost in ponižnost.

Pomagati smemo le v resnici potrebnim in prispevati le k onim splošnim namenom, ki so dobri in koristni po krščanskih načelih. Ne smemo biti tako radodarni, da bi vsled naše radodarnosti trpelo izdatno škodo naše gospodarstvo in tisti, za katere moramo v prvi vrsti skrbeti. Pri radodarnosti tudi ne smemo iskati hvale ljudi, ampak Boga, to je, pomagajmo iz ljubezni

do Boga, zato ker Bog tako hoče. Naša desnica naj le daje, a tako, da le-
vica ne ve, koliko je dala desnica.

Blagor nam, če bo naša radodarnost modra, zmerna in ponižna! Zakaj
govorili bomo lahko:

„Mi vemo, da smp bili prenešeni iz smrti v življenje,“ (I. Jan. 3, 14.),
ker smo se ravnali po zapovedi: Kedor ljubi Boga, naj ljubi tudi svojega
brata.“ (I. Jan. 4, 21.)

Kakor sv. Martinu, turskemu škofu, tako se bo tudi nam ob smrtni uri
prikazal Jezus Kristus ogrnjen z našimi dobrimi deli krščanske radodarnosti,
ki nas bodo spremila tja pred nebeška vrata, nad katerimi bomo zagledali
žareči napis: „Karkoli ste storili komu teh mojih najmanjših
bratov, ste meni storili.... Pridite, blagoslovljeni mojega
Očeta, posedite kraljestvo, ki vam je pripravljeno od začetka
sveta.“ (Mat. 25, 31—46.)

† g. Janezu Berlic-u – za obletnico.

P. H B

Pričujoči spominek ima že svojo zgodovino. Namenjen je bil za
sveži grob rajnega „gospoda Janeza“. Toda „Cvetje“ je bilo
takrat po svojem obsegu tako pičlo, da ni našel prostora v njem.
Zato sem ga poslal nekemu prijatelju umrlega v spomin. Ta ga
je izročil „Vzajemnosti“, ki je prvo polovico, dokaj samolastno
prikrojeno, objavila, drugo pa napovedala, a je pozneje ni pri-
nesla. — Tu bi sedaj za obletnico rajnega rad nadomestil, kar ob njegovi smrti
ni bilo mogoče storiti. Moj namen je bil in je, mu postaviti skromen spo-
minek v ljudskem listu, ker vem, da ga bo ljudstvo, zlasti ono mej katerim
je deloval, najdalje in v najbolj hvaležnem spominu ohranilo. Če to storim
ravno v „Cvetju“, tudi ni brez vzroka. Saj je bil ves čas njegov naročnik
in bravec, dolgo vrsto let goreč tretjerednik in voditelj tretjega reda, ter
posinovljenec*) naše redovne okrajine, čast, ki jo posamezne redovne okrajine
podeljujejo le svojim najboljšim prijateljem in največjim dobrotnikom! —
Vzroka tedaj dovolj, da mu „Cvetje“ vsadi malo spominčico na grob —
žal, da že zaraščen.

Gospod Janez je bil rojen 30. maja 1842. pri „Španu“ v Žapužah,
župnije Št. Vid nad Ljubljano. Ker njegovi stariši niso bili premožni, ni bilo

* Posinovljenje (latinsko; affiliatio) je neke vrste duhovno odlikovanje, ki je imajo
redovi oziroma redovne okrajine svojim dobrotnikom in prijateljem pravico podeljevati.
Tisti, ki jih je cel red posinovil so deležni vseh dobrih del dotičnega reda, oni pa, ki
jih je posinovila kaka redovna okrajina so deležni vseh dobrih del dotične okrajine.

upati, da' bo Janezek kedaj „gospod“, dasi je sam to želel in njegovi stariši tudi na tihem. Tiste čase je veljalo še za veliko čast in srečo, če je kaka hiša gospoda zredila. Toda dobri Bog, ki ga je odbral za svojo službo, je v svoji neskončni modrosti in previdnosti vse tako uravnal, da je ta tiha želja postala dejanje.

Njegova pot k Gospodovem altarju je bila pot ubogega slovenskega „študenta“ s kmetov. Z dvanajstim letom, ko so mnogi drugi srečniši že v tretji šoli, je šel on še le v prvi razred ljudske šole. Gotovo mu ni bilo posebno prijetno pri srcu, ko je že kot mladenič prvič prestopil prag latinskih šol in gledal pred seboj osem dolgih let napornega učenja. Toda veselje do šole, pridnost in vstrajnost so vse zapreke premagale. Bolj kot učenje, ga je mnogokrat trlo pomanjkanje. Od doma je dobival le malo podpore. Ostalo si je skušal sam prislužiti s poučevanjem drugih; pa večkrat oboje ni zado-stovalo. Tedaj je trpel pomanjkanje. Svojo želodečno slabost, ki ga je vedno več ali manj nadlegovala, je sam pripisoval stradanju v dijaških letih. V šesti šoli je njegovo že itak oslabeledo telo še tifus tako zdelal, da je po lastni izjavi le na priprošnjo nje, ki je „Zdravje bolnikov“ pri življenju ostal. Zato je po prestani bolezni z očetom peš romal na Brezje Mariji se zahvalit. Morda mu je ravno njegovo boleljivo stanje, združeno z naravnim teženjem po samoohrani, vdehnilo veselje do zdravniške vede in misel, po domačih latinskih šolah posvetiti se medicinstvu. Toda ko je res stal na razpotju, ali na vseučilišče, ali v bogoslovje, mu je bila odločitev za poslednje lahka. Na vseučilišče mu že radi tega ni kazalo, ker bi moral na Dunaju ali v Gradcu še bolj stradati, kakor je v Ljubljani. Sicer pa tudi ni nikoli pozabil na svoj in svojih starišev prvotni načrt, h kateremu ga je roka božja očit-neje vodila, kakor mnoge druge. To je bilo zanj pred vsem merodajno, ko se je odločil posvetiti se duhovskemu stanu.

Dasi mu v semenišču ni bilo treba več stradati, si vender le ni opo-mogel. Še celo opešal je; ko je prišel čas mašniškega posvečenja, je bil tako slaboten, da so škof Vidmar resno pomišljali, ali naj polože roke tudi nanj, ali ne. Bali so se, da bo moral takoj, ali vsaj kmalu v pokoj, brez vsake, ali vsaj brez zadostne pokojnine, tedaj zopet — stradati. Šele ko jih je tedanji kanonik dr. Pavkar pl. Glanfeld pomiril, češ da bo v tem slučaju takojšnje onemoglosti on zanj skrbel, so ga 31. jul. 1869. l. posvetili. S tem je bila njegova trnjeva pot do vzora končana. Žalobnemu Miserere je sledila radostna Gloria.

Isto jesen so ga višji poslali v vinograd Gospodov. Spomina vredno je, da je vseh 49 let svojega duhovniškega življenja in delovanja preživel v lepi radoljiški dekaniji, deloma kot kaplan, deloma kot župnik. Kot kaplan je bil najprej nastavljen v Kamni gorici, da bi se na tem lahkem mestu te-lesno okrepil. Tu si je toliko opomogel, da so mu z novim letom 1873. odločili napornišo kaplansko službo v Bohinjski Srednji vasi. Par let je to dobro opravljal, kmalu je pa zopet onemogel. Bolezen ga tako hudo zgrabi, da je moral spomladi 1876. l. zapustiti svoje drage Bohinjce. Nastavili so ga

zopet na lažjem mestu, kot beneficijata pri Materi božji v Kropi ali „pri Kapelici“, kakor navadno pravijo. Tu je ostal nad deset let in se je polagoma tako okreplil, da je v novembru l. 1886. drugič nastopil kaplansko mesto v Kamni gorici. Odtod so ga 19. maja 1888. l. poslali za kaplana v Mošnje, kjer je oskrboval kot vodja takratno božjepotno podružnico na Brezju. Pa tu ni ostal niti eno leto. Že 7. jan. 1889. je dobil župnijo Bohinjsko Belo, ki jo je vzorno vodil do 17. avg. 1893, ko se je kot župnik vrnil nazaj v Mošnje, da nadaljuje in konča novo romarsko cerkev na Brezju. Odtod se ne bi bil več selil, če ne bi bila ljubljena Bohinjska Srednja vas, na katero ga je vezalo toliko prijetnih spominov, v jeseni l. 1902. razpisana. Bohinjci, ki so imeli gospoda Janeza kot svojega bivšega kaplana še v hvaležnem spominu, so ga silili naj pride k njim. Sredi oktobra 1902. l. so ga občinski odborniki in rajna brezjanska patra Jožef in Avrelj s težkim srcem spremila nazaj v planinski raj. Tu je še nad deset let zvesto pasel udane mu planinske ovčice, dokler ni po starosti in bolehnosti opominjan dne 19. jul. 1913. stopil v pokoj. Zlat križec s krono, svetinja za štiridesetletno zvesto službovanje in erdeč pas, znamenje duhovnega svetništva, so bila zunanja, za služena znamenja njegovega truda in dela.

V začetku tudi kot upokojenec ni mislil zapustiti planinskega raja in dobrega ljudstva. Vsaj poletni čas je nameraval mej Bohinjci preživeti. Tri leta je res ostal tam. Ko je pa vojni vihar tudi bohinjsko zatišje vedno bolj vznemirjal ter gnal pomanjkanje in draginjo pred seboj, se je l. 1916. umaknil na Brezje, kjer je v cerkveni hiši našel skromen kot in pri cerkvi mali priboljšek. Ker je bil pri svoji starosti in vedni bolehavosti še dokaj pri moči, je zlasti ob shodih v spovednici veliko pomagal. Vsi prijatelji so bili prepričani, da bo v juliju zapel zlato sv. mašo. Sam je pa vedno pravil, da je ne bo učakal. Zadnje čase se ga je bila res pogosteje lotevala neka omotica, vsled katere se je bil enkrat na glavi precej ranil. Od tedaj si ni več upal sam na daljšo pot. Še bolj se ga je oprijela misel, da ne bo dolgo. V petek pred Božičem, je po navadi ob 6. uri maševal, bil je dopoldan in popoldan na običajnem kratkem sprehodu, opravil je za praznike sv. spoved, ter šel po navadi zvečer počivat. Po polnoči enkrat ga je napadla njegova že stara bolezen anurija, ki se ji je pa menda pridružil mrtvoud. Na klic je prihitela k njemu postrežnica, našla ga je zunaj postelje v zadnjih zdihljeh! Poklicani samostanski predstojnik mu je pogojno podelil sv. poslednje olje. Tako se je na pragu novega, zlatomašniškega leta naglo, a pripravljen poslovil od nas, da kot zvest pomočnik nebeškega Pastirja pri njem najde pravi mir in pokoj.

Ž njim je odšel eden onih gospodov starejšega kova, ki so na zunaj na pol kmetje, v resnici pa tako plemeniti, zlati duhovniški značaji, da človeku nehote izsilijo spoštovanje in zaupanje. Enega tistih smo ž njim zgubili, ki ne spadajo mej učene gospode v modernem smislu, a imajo tem bogatejšo skušnjo resničnega življenja in tem bolj plemenito srce. Eden takih se je ž njim ločil od nas, ki so gori v odročnih dolinah bohinjskih gora pasli svoje zveste črede, bili njih dušni in telesni zdravniki, učitelji in

odvetniki, dokler ni sedanja vojska oskrunila njih planinskega raja in jim zmedla prej tako otroško udanih ovčic. Ena tistih ponižnih, skromnih, tihih duš se je ž njim poslovila od nas, o katerih pravi Friderik Viljem Faber, da so biserni rudniki sv. Cerkve. Da eden takih je bil rajni gospod Janez. Zato je imel pa tudi tisto privlačno silo, ki so jo imeli in jo še imajo te vrste zlati duhovniški značaji, tudi na modernega, duhovščini splošno malo prijaznega človeka.

Kjerkoli je služboval, povsod je mej njim in njegovo čredo v kratkem času nastalo tisto presrčno razmerje, ki ga tako lepo predočuje podoba Dobrega pastirja. On je po očetovsko skrbel za njo in ona mu je bila otroško vdana. Ker je imel on srce zanjo, je je imela tudi ona zanj. Gorenjci, zlasti Bohinjci, so na videz trdi kakor čeri, ki jim vise nad glavo. A pod to trdo skorjo bijejo jako dovzetna srca. Treba samo to skorjo prebiti z domačo, odkritosrčno, ne s priučeno in prisiljeno prijaznostjo. Rajni gospod Janez je bila sama taka domača, odkritosrčna prijaznost. Sè vsakim je imel kaj pokramljati. S tem o gospodarskih zadevah, z ono o družinskih križih in težavah, z enim o domačih krajevnih razmerah, z drugim o novejših političnih in drugih dogodkih. Tu je očetovsko podučil kako mlado bitje, naj se nikar ne igra sè zdravjem, ondi je tolažil bolnika, naj zaupa, kazoč nase, na nekedanjega slabiča. A ga niso same prijazne besede, ampak tudi dejanja. Kolikim je pomagal iz najrazličniših zadreg. Tu je bilo treba pismene, tam ustmene prošnje, za tega je imel to pot, za onega ono. Marsikaj ni bilo brez sitnosti. Pa on se ni zmenil za to, da je le mogel postrčiti. Storil je vse zastonj, da večkrat je še kake pristojbine iz svojega plačal in molčal. Če bolnik, ki ga je previdel, ali obiskal, ni imel potrebne hrane in zdravil, je zopet sam segel v žep, če je bilo kaj notri. H koncu meseca je bil velikokrat prazen, da mu je morala kuharica, rodna sestra, posoditi.

Njegovim župljanom to ni ostalo skrito. Kar bi ne bile dosegle gro-movite, ostre besede, ki jih pa gospod Janez sploh zmožen ni bil, to je doseglo njegovo prijazno občevanje, sočutno srce in radodarne roke. Ž njimi je strl tudi jekleni oklep bohinjskih src in si jih je osvojil, kar je bilo za njegovo pastirovanje velikega pomena. Dasi on ni bil eden tistih, ki ljudem zopet in zopet zabičavajo, naj se drže domače župne cerkve, kar je gotovo samo na sebi lepo, so se njegove ovčice vendar iz lastnega nagiba rade zbirale krog njegove pridižnice in spovednice, ter zvesto poslušale njegove nauke, ker so vedele, da so nauki dobrohotnega očeta. A njegova očetovska beseda ni samo v cerkvi glede strogo verskih zadev veliko izdala, ampak tudi zunaj cerkve, v versko-političnih vprašanjih. Mnogokrat so govorniki na shodih z bobnečim ognjem skušali priti do glasovnic. Ni se jim posrečilo. On, ki je imel srca, je imel kmalu tudi glasovnice. Tiho je bilo njegovo delo, a uspešno, tako, da so naši in nasprotni priznali, da je on bistveno pripomogel k zmagi tega ali onega našega kandidata. Slavo je drugim prepustil, njemu je šlo samo za zmago katoliških načel. Ravno zato, ker so ljudje videli, da mu je samo za zmago dobrega in resnice, zato so mu tudi

v teh stvareh zaupali in so šli z njim. Isto je bilo tudi vzrok, da je imel celo mej načelnimi nasprotniki dokaj osebnih prijateljev.

Osebnega nasprotnika menda sploh ni imel, vsaj mej tistimi ne, ki so ga količkej poznali. Njegova gostoljubnost ni poznala meje. Kuharica je imela pri njem težko nalogo. Nikoli ni prav vedela, koliko bo gostov. V Bohinjski Srednji vasi je bil g. Janez v poletnem času, ko je bilo tam vedno veliko gostov, težko kedaj sam. Toliko jih je bilo pa večkrat, da niso mogli vsi naenkrat k mizi. Ko sem bil jaz nekoč pri njem, smo šli v treh skupinah k mizi, ko je bila ena gotova, je prišla druga na vrsto. On se je pa tako dobrodušno smehljaj, kakor da bi bil imel pričakovati velik dobiček. Radi te svoje, že več kot slovanske gostoljubnosti, je slovelo njegovo ime v širših krogih, zlasti mej letoviščarji in hribolazci. Pogrešali so ga, ko je stopil v pokoj, a najbolj so ga pogrešali Bohinjci sami, ko jih je prepustil mlajšemu vodniku in se celo umaknil iz njihove srede. Toda s tem, da se je umaknil njih očem, se ni umaknil iz njih src. Kedar je prišel kaki Bohinjec na Brezje in glede tega jim gre vsa pohvala, je obiskal tudi gospoda Janeza. Navadno ne praznih rok. Eno ali drugo reč so mu prinesli, če že ne zastonj, pa vsaj za znatno nižjo ceno. Njemu je bilo s tem zelo ustrezno, ker mu je v teh časih draginje mnogokrat trda šla. Tudi sam se je pogosto spominjal svojih dobrih Bohinjcev. Parkrat jih je obiskal. Vselej se je nekako otožen vrnil. Tožilo se mu je po planinskem rajju.

Taki zlati duhovniški značaji so navadno in naravno veliki ljubitelji serafinskega sv. Frančiška in odkritosrčni prijatelji njegovih duhovnih otrok. Gospod Janez tudi ni delal izjeme. Še ko ni imel ožjega stika z našimi oddaljenimi samostani, je stopil v tretji red. Da ni bil samo po imenu, ampak tudi po duhu otrok sv. Frančiška, je razvidno že iz povedanega. Ke bi mu bilo kaj za denar, bi po nadštiridesetletnem službovanju gotovo kaj skupaj spravil, pa ni nič. Škofova volja je bila njemu zapoved, tako jim je sam rekel, ko se je hotel odpovedati dobljeni mošenjski župniji. Njegovo duhovniško življenje je bilo brezmadežno. Sam navdušen in zgleden tretjerednik je bil tudi vnet pospeševavec in dober voditelj tretjega reda. V njegovi skupščini je bilo živahno življenje, ker je imel redno mesečne shode, pri katerih je v poljudnih govorih navajal ude k pobožnemu življenju in jih spodbujal k pogostemu prejemanju sv. zakramentov.

Svojo naklonjenost napram prvemu redu je neštetokrat pokazal. Predno je nastopil mošenjsko župnijo, je predlagal takratnemu škofu Dr. Missi-ju, naj njega puste na Bohinjski Beli, župnijo Mošnjje naj pa premeste na Brezje in vse skupaj frančiškanom izroče v oskrbo, pod pogojem, da bo v Mošnjah vsako nedeljo in praznik ena služba božja. Škofu je predlog sam na sebi ugajal, vendar so po kratkem premisleku določili, naj ostane pri starem, njemu so pa izrazili željo, naj gre v podeljeno mu župnijo, kar je tudi storil. Njegova prva skrb je bila brezjanskim romarjem bolj postreči. Že od prej, ko je še kot mošenjski kaplan in kropenski beneficijat hodil na Brezje pomagat, mu je bilo znano, da se v tem oziru ni bilo zadosti storilo. Ni bilo

niti stalnega spovednika, niti redne nedeljske službe božje. Nekateri so se bali, da bodo Mošnje trpele, če se Brezje povzdigne. Gospod Janez je pa na take pomisleke kratko odgovarjal: Boga zahvalite, da si je Marija mej vami izvolila ta milostni kraj. Ker je bilo takrat že sklenjeno, naj pridejo frančiškani na Brezje, se je obrnil na tedanjega p. provincijala s prošnjo, naj pošlje za poletni čas takoj enega patrov na Brezje, da bo romarjem vedno na razpolago. Prva tri leta (1894—96) je bil tam po eden pater, naslednji dve leti pa po dva. Stanovali so vedno pri njem v Mošnjah.

Dvanajsto nedeljo po binkoštih 1896. l. je bil slovesno položen temeljni kamen za sedanji samostan. Gospod Janez je nedeljo poprej v oznanilu pozval župljane: „Vdeležite se te slovesnosti, ker ni le prevelike imenitnosti za našo faro, ampak za vso deželo, posebno Gorenjsko.“ Drugo nedeljo v oktobru l. 1898. so sedanji ljubljanski škof sinove sv. Frančiška slovesno vpeljali v novi dom, ter umestili prvega predstojnika P. Jožefa Bizavičarja. In g. župnik Janez Berlic se je tega prav srčno veselil. Umljivo je, da je p. Jožef, in ž njim ves samostan, sè žalostjo sprejel vest, da gre gospod Janez za župnika v Bohinjsko Srednjo vas. V zahvalo za vse, kar je za nas storil, so mu preč. p. provincijal podelili naše duhovno plemstvo „posinovljenje“, ki ga je bil že v življenju zelo vesel, kaj šele po smrti.

Ko se je po petnajstih letih vrnil k Mariji p. Jožefa in drugih svojih starih znancev ni več našel. Toda spomin, hvaležen spomin nanj je še živel v samostanu. Zopet je postal „naš“. Živ je bil rad mej nami, zato je želel tudi mrtev počivati mej našimi. Radi smo ustregli tej njegovi ponovno izraženi želji. V pondeljek pred božičem, ko so se angeli že pripravljali, da zopet zapoje svetu svetonočno pesem miru, smo njemu peli pesem večnega miru. Potem smo ga ob lepi vdeležbi duhovnih sobratov in nekedanjih dobrih ovčic raznih župnij, kjer je služboval, spremili kakor in kamor je želel — ubogega mej uboge.

Bogoljubni romar k Mariji Pomagaj! Ko boš v lepi cerkvi opravil svojo pobožnost in se do odhoda na vlak ne boš vedel kam dati, pojdi na pokopališče. Tam boš našel mej frančiškanskimi grobovi, pod skupnim spominikom s Frančiškovo podobo in geslom: Moj Bog in moje vse, tam pravim boš našel tudi grob gospoda Janeza. Preprosta plošča — če je prišlo za njo zadosti prijateljskih prispevkov — ti bo povedala, v katerem počiva njegovo truplo. Postoj malo in moli zanj, ki je toliko dnevnih in nočnih ur posvetil razmišljanju, kako naj dovrši in plača nov veličanstven Marijin dom, zanj, ki je tolikokrat pozno v noč očiščeval srca romarjev, da so se mogli sè zaupanjem obrniti k milostni Materi. Ljubi Bog naj mu da po Njej priti do rajske slave!

Poduk za novince.

(Dalje.)

Tretji red zelo primerna ustanova za sedanji čas.

Mnogi so, ki mislijo in so tudi že pisali in govorili, da tretji red za sedanji čas ni pripraven. Imajo ga za zastarelo ustanovo, ki se je preživela.

Tem nasproti povdarjamo mnenje velikega papeža Leona XIII., ki je izdal dve imenitni pismi o tretjem redu. Pervo 17. kimovca 1882, v katerem piše mej drugim: „Ker je duh njegov“ (sv. Frančiška) popolnoma in izvrstno krščanski, primeren vsem krajem in vsem časom, ne more nihče dvojiti, da bodo frančiškanske ustanove premnogo koristile tudi v našem času.“ Potem našteva razne zmote 12. stoletja podobne zmotam naših časov: ohlajenje ljubezni, zanemarjanje dolžnosti, uživanje, razuzdana razišpnost, samoljubje, podkopavanje državnega reda, neposlušnost do cerkve, nezadovoljnost, priliznjenost, poželjivost. Na to pa piše: „V teh torej tako mnogih in velikih zadregah lahko sprevidite, da smemo po pravici upati od ustanov frančiškanskih ne majhine pomoči, samo da se tako vravnajo, kakor so bile od začetka. Ko bi te cvetele, bi gotovo cvetela tudi vera in pobožnost in vsaka čednost krščanska; premagalo bi se neugnano poželenje po minljivih rečeh in ne bi mrzelo s čednostjo krotiti strasti, kar se večini zdi najtežje in najzoperniše breme. Zvezani z vezmi v resnici bratovske edinosti bi se ljudje ljubili mej sabo; ubogim in nesrečnim bi izkazovali spoštovanje, ki jim gre, ker podobo Kristusovo nosijo na sebi. — Poleg tega čutijo tisti, ki so popolnoma prešinjeni od krščanske vere, se vso gotovostjo, da je vestna dolžnost slušati postavne zapovedovavce in nikogar v nobeni reči ne poškodovati; nič ni namreč mogočnega, ko to prepričanje, da se s korenino izpulijo vse napake te vrste: sila, krivice, pohlep po spremembah, nevoščljivost mej raznimi stanovi v državi, v čemer vsem ima socializem začetek in orožje. — Naposled bodo tudi razmere mej bogatimi in ubozimi, kar toliko truda prizadeva državnikom, najboljše vravnane, ko se bo vtrdilo prepričanje, da uboštvo ni sramota, da ima bogati usmiljen in radodaren, ubogi pa z osodo svojo in delavnostjo zadovoljen biti, in ker ni rojen ni ta ni oni za te spremenljive zemeljske dobrate, si morata eden s potrpežljivostjo, drugi z radodarnostjo pomagati v nebesa.

Za tega voljo že davno in silno želimo, da naj si, koliker kedo more, prizadeva posnemati sv. Frančiška Asiškega. — Kakor smo torej že prej vedno posebno skrb imeli za tretji Frančiškanski red, tako zdaj po milosti božji k najvišjemu pastirstvu poklicani, ker se nam je tako primerna prilika nudila, opominjamo vse kristijane, naj se ne branijo pristopiti k ti vojski Jezusa Kristusa. Že jih je mnogo povsod obojega spola, ki so začeli hoditi za serafinskim očetom veselega srca. Mi hvalimo tako gorečnost in živo pripoznavamo ter želimo, da se pomnoži in dalje razširja, posebno z vašo

pomočjo, častitljivi bratje! In poglobitna reč priporočila našega je, da naj tisti, ki so oblekli znamenja pokore, na podobo očeta svojega se ozirajo in njega posnemajo; brez tega bi bilo vse nič, kar bi se dobrega pričakovalo od tod. Potrudite se torej, da bodo ljudje poznali tretji red ter ga po resnici cenili; skrbite, da bodo dušni pastirji pridno podučevali, kakšen je kako lahko je vsakemu vanj stopiti, koliko koristi obeta sploh in vsakemu posebej. V tem se je treba tolikanj bolj potruditi, ker današnji udje prvega in drugega reda frančiškanskega preganjani velike krivice trpijo. O da bi ti po varstvu in brambi očeta svojega kmalu iz tolikih valov pokrepčani in cvetoči se vzdignili! O da bi tudi krščanski narodi v tretji red se stekali tako goreče in v tolikem številu, kakor so nekedaj k sv. Frančišku samemu od vseh strani hiteli eden čez drugega! —

V drugem pismu izdanem 30. majnika 1883. leta je isti papež vodilo času primerno spremenil in zlajšal, ne da bi bil kaj odvzel od bistva. Storil je pa to zato, da bi mogli v tretji red stopiti vsi ljudje. Piše namreč: „Izdali pa smo je (pismo) s to željo in edino iz tega namena, da bi vabilo naše kar največ mogoče ljudi poklicalo h krščanski svetosti“ t. j. v tretji red.

Leta 1884. je izdal okrožnico, v kateri obsoja družbo prostozidarjev (framasonov), komunistov, socijalistov, anarhistov itd. Kot pomoček proti tem družbam priporoča zlasti tretji red. Nanj stavi veliko upanja in piše: „Naj ta sveta ustanova od dne do dne pridobiva nove ude“, ki bo vabila ude na pot prave prostosti, bratovstva in enakosti; peljala jih bo na pot prostosti otrok božjih, da ne bodo sužnji satana in poželjivosti, vodila jih bo do pravega bratovstva, ki priznava, da imamo skupnega Očeta in Stvarnika n smo zato bratje in sestre mej sabo; edinila jih bo v pravi enakosti na temelju pravičnosti in ljubezni, ki ne odstrani razlike stanov, pač pa jih družu v skupno celoto, da morejo doseči skupni cilj. „Tretji red ima v sebi veliko moč, da zmaga kugo brezbožnih društev“.

Zato je pa isti papež tudi povdarjal: „Tretji red je moje socijalno prenovljenje človeške družbe“, nazival ga je „svojo rešitev socijalnega vprašanja“, imenoval ga „sveto vojsko“ proti sovražnikom cerkve in človeškim strastem. Želel je v tej armadi imeti dva milijona vojakov. Hvala Bogu! Želja se mu je izpolnila, ker šteje tretji red sedaj že nad tri milijone udov.

Njegov naslednik Pij X. je tudi spoznal visoki pomen tretjega reda. Leta 1909. je pisal ob priliki tretjerednega shoda: Tretji red je dandanes na čudovit način času primeren. Ker se tretji red prav goji, rodi za splošni blager najboljše sadove“.

Zgodovinar p. Kristen Andermatt piše: „Tretji red sv. Frančiška dela na socijalnem polju kakor nobena druga ustanova“. Na kratko označi pomen tretjega reda za družino in zakonsko življenje: „Tretji red je vasi in mesta krščanske ohranil, zakon posvečeval, mladino krščansko vzgojeval, napravil bogatine milosrčne, delavce zadovoljne, uboge potrpežljive. Po svojem bistvu posvečuje v prvi vrsti posameznike, po posameznih družine, po družinah

človeško družbo.“ V tem je obsežena celota, na katero tretji red mirno, pa močno vpliva. Tretji red je za človeško družbo tisto, kar je miren dež za suho zemljo. Brez groma in treska prihaja, brez lastne hvale vse osvežuje, in rodi neprecenljive sadove.

Nekateri hočejo kar hipoma vse prenoviti in če ne dosežejo hitrega uspeha, obupavajo in pomočke, s katerimi so hoteli zboljšanje doseči, zavrnejo, češ da ne veljajo. Če hočemo kaj stanovitnega napraviti, je treba začeti pri posameznih. Razne postave za zboljšanje celote so dosedaj samo krpanje. Iz delov je vsaka celota in ta bo dobra le, če so dobri posamezni deli. Tretji red ima pa za nalogo čednostne napraviti posamezne osebe in po teh sestaviti čednostno celoto. Kakor se pa ne hvali vsled svoje ponižnosti, tako se tudi ne skriva iz strahu pred ljudmi. Ravno pot krščanske čednosti hodi javno, vse dela iz ljubezni do Boga in do bližnjega. Kar si je stavil Pij X. za svoje načelo, to je tretji red stoletja izvrševal: Vse prenoviti v Kristusu, vse pripeljati k življenju vravnem po sv. evangeliju.

Da je tretji red sedanjemu času popolnoma primeren, potrjujejo tudi nasprotniki, ki smo jih prej že omenili. Zakaj ga napadajo in sovražijo? Zato, ker se jim zdi njihovim načrtom nasproten, zato ker je nevaren, da jim prepreči njihove namere, zato ker stoji na strani sv. katoliške cerkve, papeža, škofov in duhovnikov, zato ker goji in podpira čednost, zametuje pa hudobijo in zmotu. Strah jih je pred njim, zato ga skušajo uničiti. Če tretji red, ki šteje tri milijone najboljših vojakov sv. cerkve, ne bi bil nasprotnikom nevaren, bi ga pustili v miru, niti zmenili se ne bi zanj. Če je pa nevaren nasprotnikom cerkve, je za naš čas popolnoma primeren in potreben. To je moderni red za moderne čase.

Tisti, ki trdijo ali mislijo, da se je tretji red že preživel, ali da ni za naš čas, se zelo motijo in ne poznajo naših časov in njegovih potreb, ali jim je nepoznan tretji red, ali pa obojno. Modrega Leona XIII. beseda in pobožnega Pija X. mnenje nam več velja, kot tisoči brezmiselnih in nedokazanih trditev nasprotnikov.

O vodilu tretjega reda.

Vsaka družba ali društvo, ki hoče obstati in vspevati, mora imeti svoje določene predpise. Imenujejo jih navadno pravila ali jim pridevajo kako podobno ime. V njih je bolj ali manj natančno določeno vse potrebno za ustanovitev ali razpust društva, pravice in dolžnosti udov do društva in društva do udov, načelništvo in njega izvolitev itd.

Tako ima tudi tretji red svoje postave in predpise, ki se imenujejo **Vodilo**.

Ko so ljudje v obilnem številu hiteli k sv. Frančišku in so želeli živeti po njegovih naukih, jih je svetnik sprva ustmeno učil, kako naj vravnajo

svoje življenje. Pri tem jim je pa obljubil, da bo dal tudi napisati, kaj naj storijo, da se bodo zveličali. To obljubo je spolnil 1221. leta, ko je dal ljudem prvo vodilo tretjega reda.

Pisavec življenja sv. Frančiška (Schnürer) piše: „Leta 1221. se je začela organizacija bratov od pokore, ki so se pozneje nazivali tretjeredniki“. (Str. 105). Nastal je pa najbrže tretji red že pred tem letom.

Vodilo tretjega reda je potrdil papež Honorij III. sv. Frančišku samemu, ko ga je za to prosil l. 1221. Potem je bilo potrjeno po Frančiškovi smrti l. 1228. zopet ustmeno. Pozneje je je potrdil s posebnim pismom na slovesen način leta 1289. papež Nikolaj IV. To vodilo je ostalo v veljavi več ko 600 let. Mnogi ki so po njem živeli so dosegli popolnost in visoko svetost in so se vspeli do najvišjih stopenj čednosti.

Toda razmere na svetu so se v teku stoletji mnogo spremenile, tako da je bilo za mnoge ljudi nemogoče po vseh zapovedih vodila živeti. Tako je bilo v tem vodilu prepovedano nositi orožje, razen v obrambo sv. vere in cerkve. V Frančiškovih časih in več stoletji za njim je bila ta prepoved potrebna in zelo koristna, dandanes pa nima več tistega pomena. Pač pa morajo dobri kristijani varovati se družega orožja, ki je namerjeno proti cerkvi in sv. veri; to so slabi časopisi in knjige. V varstvo sv. cerkve morajo pa rabiti dobre knjige in časopise. Zato je sedaj v vodilu omenjeno to moderno orožje. Ravno tako je bilo v starem vodilu mnogo postov zapovedanih, ki jih mnogi ne bi mogli prevzeti ko dolžnost. Moliti so morali po starem vodilu 54 očenašev vsaki dan, kar je mnoge od vstopa v tretji red odvrčalo.

V teku šestih stoletji so se pa razmere tako spremenile, da mnogi prvotnega vodila v mnogem niso mogli izpolnjevati. Zato je Leon XIII. to vodilo v dolžnostih zljajšal in času primerno vredil s pismom izdanim dne 30. maja 1883. l. V tem pismu pravi mej drugim: „Sprevideli smo, da vodilo Tretjega reda, katero je Nikolaj IV., predhodnik naš, odobril in potrdil z apostolsko ustanovo „Na gori“ 18. vel. srpana 1289, ni popolnoma primerno časom in šegam, v katerih zdaj živimo. Ker se torej prevzete dolžnosti brez težave in velikega truda ne morejo izpolnjevati, zato je bilo treba dozdej mnoge reči, ki so v vodilu, tovarišem po prošnjah njihovih odpustiti, kar se ne more goditi, kakor je lahko sprevideti, brez škode splošnega reda“ . . . „Potemtakem — Mi s tem pismom po Svoji apostolski oblasti postavo Frančiškanov Tretjega Reda, ki se svetovni imenuje, na ta način, kakor je zdolaj popisana, prenavajamo in potrjujemo. S tem pa naj se ne misli, da je kaj odvzeto bistvu tega Reda, katero hočemo, da naj popolnoma nespremenjeno in celo ostane.“

Mnogim se zdi to vodilo tretjega reda nekaj prav navadnega, zelo preprosto, brez globokih misli in notranje zveze. Toda Pij X. se je izrazil v pismu, izdanem 8. septembra 1912. leta redovnim predstojnikom, o tem vodilu zelo imenitno in pravi: „izverstno so vravnane postave tega reda“. In Leon XIII., ki je vodilo vredil, je bil mož globokega mišljenja, tako da nam že njegovo ime samo zagotavlja, da mora biti vodilo nekaj zares globoko zamišljenega in izredno dobro vrejenega.

Vodilo

udov tretjega reda frančiškanskega, ki se imenuje svetovni.

Poglavje I.

O sprejemu, poskušnji, obljubi.

§ 1. Sprejeti se smejo le taki, ki so dopolnili štirinajsto leto, ki so lepega obnašanja, miroljubni in zlasti trdni v sveti katoliški veri in v podložnosti do rimske Cerkve in apostolskega sedeža.

§ 2. Omožene naj se ne sprejemajo brez vednosti in privoljenja moža, razen ke bi kazalo drugače ravnati po nasvetu njihovega spovednika.

§ 3. Sprejeti v tovarštvo naj nosijo, kaker je navada, mali škapulir in pas; ako ne bodo nosili, naj izgube redu podeljene dobrote in pravice.

§ 4. Kedor stopi v tretji red, naj bo eno leto v poskušnji; potem naj se z obljubo zaveže, da bo spolnjeval zapovedi božje, da bo pokoren besedam svete cerkve ter da bo zadostil, ako se kaj pregreši v tem, kar je obljubil.

Poglavje II.

Kako naj žive.

§ 1. Udje tretjega reda naj se drže v vsi svoji noši in obleki tiste srednje poti, ki se slehrnemu spodobi, zdrževaje se predragega lišpanja.

§ 2. Plesov in nespodobnih gledaliških iger, kakor tudi pojejin, naj se skrbno varujejo.

§ 3. Jed in pijačo naj vživajo zmerno: in naj ne prisedejo k mizi in ne vstanejo od nje, preden niso pobožno in hvaležno Boga molili.

§ 4. Vsi naj se postijo ta dan pred praznikom Device Marije Brezmadežne in očeta Frančiška; velike hvale vredni pa bodo tisti, ki se bodo vrh tega ali postili o petkih, ali se zdržali mesnih jedi ob sredah, po stari navadi tretjerednikov.

§ 5. Svojih grehov naj se postavno izpovedo slehrni mesec: tudi naj pristopijo k mizi Gospodovi slehrni mesec.

§ 6. Tretjerednike duhovskega stanu, ki molijo vsaki dan brevir, ne zavezujeemo v tem oziru k ničemer drugemu. Svetovni ljudje, ki ne opravljajo brevirja ali Marijinih molitev, imenovanih navadno manjši oficij Blažene Device Marije, naj molijo slehrni dan, če niso po bolezni zadržani, dvanajstkrat očenaš, zdravamarijo in čast Očetu.

§ 7. Kedor ima pravico za to, naj ob svojem času glede premoženja svojega naredi oporoko.

§ 8. V domačem življenju naj si prizadevajo drugim dati dober zgled: pospeševati pobožnost in vse, kar je dobrega. Knjig ali časopisov, od katerih se je bati pogube čednosti, naj ne pusté prinašati v hišo, in naj ne dovolijo, da bi jih brali njih podložni.

§ 9. Skrbno naj gojijo blagovoljno ljubezen mej seboj in do drugih in naj skrbé, kjer jim je mogoče, da se poravnajo prepiri.

§ 10. Razen v potrebi naj nikedar ne prisegajo. Nesramnega govorjenja in nespodobnih šal naj se varujejo. Zvečer naj se izprašajo, ali so kaj tacega nepremišljeno storili: če so storili, naj greh s pokoro popravijo.

§ 11. Kedor lahko more, naj bo slehrni dan pri sv. maši. K mesečnim shodom, ki jih bo sklical predstojnik, naj prihajajo.

§ 12. Vsak po svoji moči naj nekoliko skupaj zlože, da se podpirajo ubožniši iz števila udov, ali da se skrbi za čast božje službe.

§ 13. K bolnemu tovarišu naj predstojniki sami gredo, ali naj koga pošljejo, da bo izpolnil dolžnosti ljubezni. Ravno ti naj v nevarni bolezni opominjajo in prigovarjajo, naj bolnik o pravem času skrbi, da se z Bogom spravi.

§ 14. K pogrebu vmrlega tovariša naj pridejo udje tistega kraja in ptuji (ki so ravno tam), in naj molijo skupno za nebeško tolažbo rajnkega Marijine molitve, ki jih je ustanovil oče Dominik, to je Rožnega venca tretji del. Mašniki naj mej sv. mašo, svetovni ljudje pa, ako mogoče, stopivši k mizi Gospodovi, pobožno molijo za večni mir pokojnega brata (ali sestre).

Poglavje III.

O službah, o nadzorovanju in o vodilu samem.

§ 1. Službe naj se oddajajo ob shodu udov, in sicer naj bodo triletno. Nihče naj se jih brez pravičnega vzroka ne brani, nihče jih ne opravlja nemarno.

§ 2. Oskrbnik, ki se imenuje vizitator, naj pridno preiskuje, ali se izpolnjujejo postave. Zatorej je dolžan vsako leto, tudi večkrat, če bo treba, obiskati kraje, kjer so udje, in sklicati jih na shod, h kateremu so zavezani priti vsi predstojniki in vsi udje. Ako vizitator katerega sè svarjenjem in zapovedjo na dolžnost opomni, ali mu kaj v zveličavno pokoro naloži, naj ta to ponižno sprejme ter se ne brani zadostiti.

§ 3. Vizitatorji naj se volijo iz prvega reda frančiškanskega ali pa iz tretjega regularnega reda; določili jih bodo kustosi ali gvardijani, ako se za to naprosijo. Neduhovnim možem bodi služba vizitatorja prepovedana.

§ 4. Udje, ki so nepokorni in slabega obnašanja, naj se dvakrat in v tretje opominjajo na dolžnosti; ako ne bodo pokorni, naj se izključijo iz reda.

§ 5. Ako bi se kedo v teh postavah kaj pregrešil, naj ve, da nima vsled tega nobenega zadolženja, izvzemši to, kar je po božjih ali cerkvenih postavah vže tako zapovedano.

§ 6. Ako kedo iz veljavnega in pravičnega vzroka ne more izpolnjevati kakega poglavja te postave, je dovoljeno oprostiti ga v tisti reči, ter jo modro zameniti. K temu naj imajo pravico redni predstojniki frančiškanski prvega in tretjega reda, kakor tudi gori omenjeni vizitatorji.

Poglejmo to vodilo bolj natančno.

Vodilo obsega 24 paragrafov (§), ki so razdeljeni v tri poglavja. Prvo poglavje daje v štirih točkah temeljna določila za sprejem, leto poskušnje in obljube. Drugo poglavje ima v 14 paragrafih jedrnato navodilo za redovno življenje mej svetom. Tretje poglavje pa v 6 točkah določa temelj organizacije v redu.

Razlaga I. poglavja.

Prvo, temeljno poglavje govori o sprejemu, poskušnji, obljubah. S kratkimi besedami, pa v odločnih izrazih začrta trden temelj redu za svetne

ljudi. Jasno pove, da morajo tisti, ki želijo biti sprejeti v tretji red, imeti gotove lastnosti, da morajo pri sprejemu dobiti redovno obleko preskusiti se celo leto v novicijatu, potem pa napraviti redovno obljubo.

1. Kaj se zahteva od tistih, ki želijo biti sprejeti v tretji red? Kakšne lastnosti morajo imeti?

a) Dopolniti morajo 14. leto. Sprejeti ne morejo biti otroci, ker še niso zmožni, da bi sami prav presodili dolžnosti tretjega reda in se prosto odločili za važen korak v tretji red. Sprejeti se pa tudi ne smejo oni odrasli, ki so tako omejeni in na umu slabotni, da so za red nezmožni.

Četudi ni dovoljeno osebe pred izpolnjenim 14 letom sprejemati, se vendar smejo mlajši sprejemati za postulante ali kandidate, se vdeleževati poduka za novince, shodov itd. Toda milosti tretjerednih niso deležni.

Dovoljenja starišev ni treba; iz spoštovanja do njih je pa bolje, da se jim pove, da jim pozneje ne branijo vdeleževati se tretjerednih vaj in da jih ne silijo v take priložnosti, ki so tretjerednikom prepovedane (plesi, gledišča itd.)

Od starosti oslabei pogosto ne morejo ne na shode, ne redno vsaki mesec k sv. zakramentom in so tretjemu redu brez vsake koristi; zato naj se takih brez važnega vzroka ne sprejema.

b) Biti morajo lepega obnašanja, ali neomádeževane preteklosti, da pred svetom niso izgubili časti. Če so se kedaj poprej v življenju omádeževali, je potrebno, da po odkritosrčnem spreobrnenu že delj časa (nekaj let) lepo in zgledno živijo in kažejo dobro, resno voljo delati pokoro in truditi se za popolnost.

Osebe, ki živijo v brezdelnosti in lenobi, ki zanemarjajo stanovske dolžnosti, ki občujejo sè sumljivimi osebami, ki dajejo pohujšanje na kakoršenkoli način, sploh vsi, ki so na slabem glasu, v dolgovih, ki stanujejo v slabih družinah itd. niso za tretji red. Uboštvo ne ovira vstopa v tretji red; vendar naj se taki ubožni, ki bi iskali v tretjem redu le podporo, nikakor ne sprejemajo.

c) Od omoženih se terja, da imajo dovoljenje moža, ali da ta vsaj ve, da bo žena stopila v tretji red. Zakaj se zahteva dovoljenje moža? Zato ker tretji red noče rušiti družinskega življenja, ampak je le še bolj utrditi in posvetiti. Družinsko življenje ne sme ovirati žene v izpolnjevanju tretjerednih dolžnosti; če bi jo stanovitno in splošno oviralo, ne more vstopiti v tretji red. Če je pa mož brezveren in hudoben, potem naj se ravna po svetu modrega spovednika in sme na njegovo besedo biti sprejeta v tretji red. Dati pa sme tak svet tudi voditelj tretjega reda, če tudi ni spovednik dotične osebe.

Pripomniti pa moramo tu, da tretji red zakonskih pravic v ničemer ne ovira. Tudi ne zabranjuje samskim ali vdovam stopiti po volji božji v zakonski stan. — Ravno tretji red je, ki samske na zakon najlepše pripravlja, zakonske pa napeljuje na bogoljubno življenje.

S tem so odpravljene poglobitve zapreke, ki ovirajo vstop v tretji red. Nadalje pa morajo imeti kandidatje za tretji red še naslednje lastnosti:

d) Biti morajo miroljubni. Brez te čednosti ni mogoče v redu ohraniti miru, edinosti. ljubezni. Duh tretjega reda je namreč duh miru in edinosti. Miroljubni morajo že biti, preden so sprejeti; če niso miroljubni, niso za red. Prepirljive, nespravljlive, trmoglave, samoljubne, opravljive osebe so brez prave krščanske ljubezni in niso sposobne biti sprejete v tretji red. Sv. pismo pravi: „Gospod sovraži onega, ki seje mej brate prepire“. Na miroljubnost naj se voditelji pri sprejemu kandidatov strogo ozirajo, če hočejo tretji red pospeševati in mu dobro želijo. In če bi bil voditelj v tem oziru preveč popustljiv, naj odločno ugovarja odbor, da bi se sprejela taka nemiroljubna oseba. Tudi naj se nihče ne tolaži, češ saj se bo v tretjem redu zboljšala. Ne! Vodilo zahteva, da se morejo sprejeti le taki, ki so že miroljubni, ne pa taki, ki bi še le vtegnili biti. Skupščina tretjega reda mora biti podoba prvih krščanskih srenj, o katerih se je govorilo, da so bili enega srca in enega duha.

e) Biti morajo zlasti trdni v sv. katoliški veri. „Pravični iz vere živi“, pravi sv. pismo in sv. Pavelj piše: „Stojte trdni v veri“. Vera je korenina pravičnosti in vir krščanskega življenja. Brez vere ni mogoče Bogu dopasti in ta vera se mora razodevati v delih, biti mora prava, nepokvarjena, živa, trdna. Ker pa hrani in čuva tako vero sv. katoliška cerkev in njeni vrhovni poglavar, papež, zato se zahteva od onih, ki želijo vstopiti v tretji red, da so:

f) podložni rimski cerkvi in apostolskemu sedežu. Prav cerkveni duh mora odsevati iz življenja tretjerednikov. Kedor hoče biti tretjerednik, mora sv. cerkev kot svojo mater spoštovati, jo ljubiti in slušati in biti pripravljen odločno zastopati njene koristi, povsod priznavati z besedo in življenjem njene nauke, jo braniti pred napadi nasprotnikov in zanjo goreče moliti. — Ravno tako morajo biti zgledni v udanosti do sv. očeta papeža. Papež Pij X. zahteva to udanost v pismu z dne 8. IX. 1912: „Pred vsem je pri sprejemanju tovarišev na to gledati, da so odkritosrčno verni in zgledno udani rimski cerkvi in apostolskemu sedežu po zgledu očeta Frančiška, katerega vero je naš prednik Nikolaj IV. z največo hvalo počastil“. V istem pismu ukazujejo: „Ker ima frančiškanski red to lastnost in posebnost, da se kar najtesneje drži namestnika Jezusa Kristusa, naj to ti, ko pridejo v zbor, ne opuste na znanje dati svoje posebne udanosti do rimskega papeža“.

Dopisi.

Slovesno odkritje in posvetitev spomnika sv. Frančiška Asiškega v Kajiri.

Zadnjič smo sporočili, da so v Kajiri v spomin sedemsto let, odkar je bil sv. Frančišek v tem mestu, postavili asiškemu svetniku spominik in so obhajali v krasni frančiškanski cerkvi sv. Jožefa lepe slovesnosti.

V temeljni kamen so poleg egipčanskega denarja vložili listino iz pergamenta (iz kože), na katero so napisali: „Sv. Frančišku Asiškemu so postavili njegovi sinovi v znamenje hvaležnosti za upostavitev vere v teh krajih in za posest svetih krajev v Palestini zagotovljeno frančiškanom in drugim vernikom, ta temeljni kamen, na katerem se bo dvigal bronast spominik za katerega je po celem Egiptu nabiral milodare podpisani odbor, 15. avgusta 1919. Častni predsednik Mgr. Briante. Predsednik Sabin Marotta. Caprara“ i. t. d.

Italijanski časopis „L'osservatore romano“ popisuje ta spominik precej natančno; mi posnamemo iz njega sledeče:

Spominik je izdelal slavni kipar Arnald Dzoki (Zocchi) v Rimu, ki izdeluje tudi spominik Krištofa Kolumba, tretjerednika sv. Frančiška, za glavno argentinsko mesto Buenos Aires. Kamenit podstavek Frančiškovega spomnika je štiri metre visok, kip sv. Frančiška iz bronu vlit pa ti velikosti primeren; postavljen je sredi vrta pred frančiškansko cerkvijo.

Kip kaže sv. Frančiška v polni mladeniški moči in živahnosti, iz cele postave pa odseva notranji ogenj, ki plamti v njegovi duši. Desnico ima slovesno razprostrto v dolgo potezo, kakor govornik, ki naznanja veselo novice; v levici drži znamenje odrešenja, križ in evangelij.

Pod kipom stoji napis: „Svetemu Frančišku Asiškemu, ki je pred sedmimi stoletji obiskal kraljestva in kralje Cipra, Sirije, Egipta in jih osrečil Kristusovo ime povsod upostavivši, — postavili v spomin prebivavci Egipta 1919.“

Spomina vredni so tudi reliefi iz bronu (t. j. izbočene podobe, kakor n. pr. na kovanem denarju), ki krasijo štiri strani spomnika, kakor jih je zamislil p. Jeronim Golubovič, frančiškanski zgodovinpisec Svete Dežele.

Prva podoba kaže sv. Frančiška na bojnem polju križanikov pred Damijato v trenutku, ko kardinal in poslanik Pelagij odsvetuje umakniti se, kakor je Frančišek ravnokar svetoval. Napis se glasi: „Frančišek pred Pelagijem, poslanikom apostolskega sedeža in Janezom Brijenskim, jeruzalemskim kraljem, vojskovodjema krščanske vojske, pred Damijato.“

Druga podoba predstavlja sv. Frančiška s tovarišem br. Illuminatom v sultanovem šotoru. Frančišek stoji pred sultanom, ki ima ob vsaki strani svoje svetovavce in učениke islamske vere, ter poslušajo, kako predlaga Frančišek sultanu, naj da zapaliti gromado, na katero bi šel on sam in sultanovi duhovniki in potem bo spoznal, katera vera je prava in sveta. Napis pove to z besedami: „Pred obličjem velikega sultana Melek-el-Kamel zagovarja resnice krščanske vere.“

Na tretji podobi pridiga Frančišek sè svojim tovarišem vpričo Konradina pred sultanom iz Damaska in njegovimi veljaki. Od zadaj se vidijo minareti, mošeja in piramide. Napis pravi: „V šotorišču saracenov vpričo Melek el Moazem Isa, sultanom Sirije in veljaki oznanuje Kristusov evangelij.“

Na četrty podobi klečijo na Oljiski gori sv. Frančišek in njegovi bratje. Sv. Frančišek dviga roke proti nebu, oči ima oprte na cerkev božjega groba v svetem mestu in na Kalvarijo. Podoba predstavlja Frančiškov red v trenutku, ko sprejme Sveto Deželo v svoje varstvo, kakor razodeva napis: „Obiskal je s tovariši mesto Jeruzalem in imenitne kraje Svete dežele.“

Spominik je imenitno in umetno delo in oznanuje mirovno delo asiškega svetnika na Jutrovem.

Na dan odkritja (23. novembra 1919.) je bil papežev poslanik v frančiškanski cerkvi sv. Jožefa pri slovesni sv. maši v kardinalski obleki; po sv. maši je podelil papežev blagoslov. Popoldne ob 4. uri se je na vrtu pred cerkvijo, kjer je postavljen spominik in v cerkvi nagneto toliko ljudi, da ni bil noben kotiček prazen. Prišli so zastopniki raznih narodov, ministri, bankirji, uradniki itd. Ko je stopil g. kardinal iz cerkve, zasvira godba in g. kardinal gre na svoj za to pripravljen prestol. Potem odkrijejo spominik, frančiškan p. Marcel govori v izbranih besedah o sv. Frančišku in spominiku, ki stoji tu sedaj odkrit in prosi g. kardinala, naj ga blagoslovi. Po blagoslovu zapoje pesem Svete Dežele, na to zahvalno pesem, na koncu pa podeli g. kardinal še blagoslov v cerkvi.

Dne 27. novembra je g. kardinal, h kateremu so se prišle za slovo poklonit vse oblasti mesta Kajire, odšel nazaj proti Rimu, da sporoči sv. očetu o delovanju frančiškanov v Sveti Deželi in v Egiptu in mu izroči udanostni poklon pokorščine, spoštovanja in ljubezni Frančiškovih sinov in vernih egipčanskih katoličanov.

Tako javno čiščenje sv. Frančiška v mestu z nad pol milijona prebivalci, mej katerimi je niti 20.000 rim. katoličanov, mora od srca veseliti vsakega duhovnega otroka sv. Frančiška. Moderni svetnik ima v modernem mestu moderni spominik. Bog daj Kajiri tudi Frančiškovega duha.

Razgled po serafinskem svetu.

Obhajanje sedemstoletnice Frančiškanskih misijonov v Ljubljani. Ko smo tretjeredniki v Ljubljani zvedeli, kako slovesno so v Jeruzalemu obhajali sedemstoletnico prihoda sv. Frančiška v Sveto Deželo in nam je p. voditelj povedal, da so v Kajiri sv. Frančišku na čast postavili lep spominik umetniške vrednosti, tedaj smo prosili pri odborni seji p. voditelja, naj izprosi pri samostanskem predstojništvu dovoljenje, da smemo tudi mi počastiti sv. Frančiška vsaj s tridnevno pobožnostjo. Ko nam je p. voditelj pojasnil, da smo prišli prekasno, smo prosili, naj se nam dovoli obhajati tridnevno za sedemstoletnico smrti prvih peterih frančiškanskih marternikov na Maroškem. Dosegli smo, kar smo želeli in smo obhajali tridnevno 14., 15. in 16. januarija. Vsaki dan tridnevniče je bilo zjutraj pred pridigo in po pridigi skupno sv. obhajilo, kakor je že mogel kedo priti, ob 5. uri je bila pridiga, na to sv. maša pred izpostavljenim Najsvetejšim, mej sv. mašo so pele tretjerednice in nekaj domačih pevcev pod vodstvom p. Kamila iz sosedne provincije sv. Cirila in Metoda. Vsako popoldne je bila pridiga ob polu šestih, potem litanije z blagoslovom. Zadnji dan je za sklep cela cerkev zapela zahvalno pesem, p. gvardijan so nam pa podelili še papežev blagoslov. Vsi štirje govorniki, mej njima sta bila tudi preč. p. provincijal in p. gvardijan, so povdarjali misijonsko misel in delovanje ter so nam deloma kazali na zgled svetih marternikov: Berarda, Petra, Akurzija, Otona in Adjuta, katerih sedemstoletnico smrti smo obhajali, deloma so nam popisovali sedem-

stoletno misijonsko delo frančiškanskih redov mej pagani, deloma pa tudi povdarjali, kako nam misijoni in marternišтво dokazujejo resnico naše sv. vere in katoliške cerke, ter so nas spodbujali, naj delamo tudi mi doma po svojih močeh za rešitev krivovercev in paganov zlasti s tem, da širimo tretji red in frančiškansko misijonsko družbo. Udeležba pri tridnevnicu je bila prav obilna. Od srca se zahvaljujemo vsem, ki so to lepo pobožnost podpirali. Zaključili smo jo sè sklepom: Misijoska misel naj živi, naše misijonsko delo okrepi v frančiškanski misijonski družbi.

Frančiškanski red. Po najnovejših podatkih šteje frančiškanski red v svoji sredini enega kardinala, 6 nadškofov, 31 škofov, 3 apostolske prefekte, 3 predstojnike misijonov, 22 svetovavcev pri rimskih kongregacijah, 1 člana pri papeški komisiji za razlago novega cerkvenega prava in 7 apostolskih penitencijarijev, deloma v lateranski, deloma v vatikanski baziliki v Rimu.

Prvo razglašenje za svetnike pod papežem Benediktom XV. Ker so bila radi vojske vsa zunanja romanja v Rim vstavljena in nemogoča, zato Benedikt XV. v tem času nikogar ni za svetnika ali svetnico razglasil. Vse te slovesnosti je preložil na čas po vojski. Letos namerava razglasiti za svetnike oziroma blažene sledeče: Mej svetnice bo prišteta bl. Marjeta Alakok, potem bl. Ivana Dark Devica Orleanska in bl. Gabrijel iz reda pasijonistov. K blaženim bodo pa prišteti: Ana Tajdži (Taigi) iz Sijene Lujiza Marijak (de Marillac) ustanoviteljica vincentink in nadškof Oliver Plónket (Plunket) iz Armá (Armagh). Posebno s Francoskega se pričakujejo velikanski romarski vlaki.

Svetniki frančiškanskega reda. Po najnovejših poročilih generalnega postulatorja frančiškanskega reda so zdaj sledeče preiskave glede proglasitve svetnikov ali blaženih iz frančiškanskega reda v teku. Glede sv. Bernardina Sijenskega se vrši preiskava, da se ga proglasi za učenika sv. Cerkve. Vložena je prošnja, da bi se spomin sv. Kolete obhajal po vesoljni cerkvi. Glede 13 blaženih iz reda sv. Frančiška so v teku preiskave, da se jih proglasi za svetnike oz. svetnice. Glede 132 častitljivih služabnikov in služabnic božjih iz treh redov sv. Frančiška se pa vrše preiskave z ozirom na njihovo življenje, spise in čudeže, da jih sv. Cerkev proglasi za blažene. Te številke jasno kažejo, da se red sv. Frančiška tudi v današnjih časih ni preživel in kako še dandanes varno vodi svoje člane proti večnemu cilju — nebeški domovini.

Francoske redovnice se vračajo ... V zadnjih časih se vračajo z Angleškega nazaj na Francosko pred leti izgnane redovnice. Angleško prebivalstvo sicer obžaluje, da odhajajo občepriljubljene redovnice, vendar se na drugi strani veseli tega zblizanja francoske vlade s katoliškimi redovi. Benediktinke, ki so pred nekako 15 leti prišle iz Bretanje na otok Uájt (Wight) ter se ondi naselile se tudi pripravljajo na vrnitev. Pridobile so si na tujem zlasti s podpiranjem ubogih splošno ljubezen. — Pri nas se pa nasprotno zadnji čas zopet čujejo glasovit: Proč z redovnicami! Kako malo so se ti ljudje naučili iz zgodovine, v kateri pravi pregovor, da je učiteljica življenja in kako ozko obzorje kažejo s tem vpitjem!

Redovnicam na bojišču. Vlada Zedinjenih držav v Severni Ameriki je sklenila postaviti v Washingtonu spominik vsem redovnicam, ki so umrle na bojišču. Na spominiku bodo upodobljeni vsi ženski redovi, katerih udje so sodelovali prej v meščanski, zdaj v evropski vojski kot strežnice bolnikov. Katoličani so veseli tega zasluženega javnega priznanja do priljubljenih bolniških strežnic.

Časi se spreminjajo. Za časa kulturnega boja na Nemškem je moral gnezenski nadškof Ledohovski na Poznanskem dve leti prebiti v ječi v mestecu Ostrovi. Zdaj je pa dekan Zborovski sklical odbor, ki dela nato, da se v spomin svoj čas zaprtemu nadškofu postavi v Ostrovi spominik. Odbor je že kupil v ta namen od magistrata granitne plošče sedaj porušenega spominika Viljema I. Te plošče bodo zdaj temelj novemu spominiku!

Slovenj gradec*). Tretji red sv. Frančiška so v Starem trgu uvedli dne 8. I. 1888; dne 7. julija 1918. je bil kanonično ustanovljen; vredili so tudi organizacijo udov tretjega reda. Pri tej priliki so priklopili starotrški skupščini tudi slovenjgraške tretjerednike in jim dali lastno zastopništvo: svetovavca in svetovavko. Na željo našega dušnega pastirja, gospoda mestnega župnika Alojzija Čížeka je bil tretji red v Slovenj gradcu vpeijan in kanonično ustanovljen dne 23. novembra 1919. I. na nedeljo po sv. Elizabeti, ki je naša zaščitnica. Prvo predstojništvo je imenoval p. vizitator za dobo treh let. V predstojništvo so bili pozvani: predstojnik: Skaza Peter, predstojnica: Pernovšek Justina, namestnica; Kešpret Kunigunda, svetovka: Sušel Neža.

Poročilo Frančiškanske misijonske družbe za I. 1919.

Ker smo to leto obhajali sedemstoletnico, odkar je začel sv. oče Frančišek z misijonskim delovanjem, bi bilo dostojno, da bi izdala naša družba to leto svoje poročilo o naših misijonih v lepši in slovesniši obleki. Ali prišli smo mej tem tako daleč da še navadne oblike in najbolj preprostega poročila ni bilo mogoče izdati. Tiskarji in njihovi stroji so počivali v naši prerojeni Sloveniji v času, ko ljubezen do domovine kliče vse na delo za skupni blager. Zato smo se odločili le na kratko sporočiti najpoglavitnije o naši družbi v Cvetju. S tem se prihranijo družbi obilni stroški, pravilom se bo pa tudi zadostilo v tej skromni obliki.

Predsednik frančiškanske misijonske družbe v Sloveniji je preč. P. Avguštin Čampa, provincijal, upravitelj pa p. Salvator Zobec.

Misijonski upravitelji so večinoma ostali prejšnji; novi so na Brezju: p. Vincencij Kunstelj, na Viču: p. Engelbert Klasinc, pri Novi Štifti: p. Ambrož Remic. Pri Sv. Trojici od 1920. dalje: P. Norbert Sušnik, gvardijan samostana.

Pri pospeševavcih in pospeševaltjicah se je sledeče izpremenilo: Odstopili so, ozir. odšli, ali umrli: V Ljubljani: Jarc Jožefa, Kovač Marijana, Kovačič Marija (prepustila sestri), Masle Marija; v Nazaretu: Žuntar Marija, Novak Jožefa, Čančar Helena, Golnik Marija, mati županja; v Brežicah: Vidic Uršula, Poldan Rozalija, Černelič Ana, Povh Katarina. Dolmovič Ana; za Kamnik je na koncu tiskan imenik pospeševalteljev (-ic), ker so večinoma novi. V Mariboru so odšli: iz Kamnice g. župnik Novak Anton v Gornjigrad, g. župnik Škorjanc Matija je stopil v pokoj, tz Tinja je odšel g. župnik Medvěšek Janez na Videm ob Savi, g. kap. Kodrič Jožef

* Uradno je pisano: Slovenji Gradec, v Slovenjem Gradcu.

je šel za župnika v Razbor; tudi pri Sv. Trojici je bilo nekaj sprememb. Od drugod nismo dobili naprošenih sporočil radi menjave oseb in vsled drugega opravila.

Na novo so prevzeli delo pospeševalcev(-ic): V Ljubljani Skuber Uršula, Strajnar Frančiška v Ljubljani, Babič Pavla v Kranju. G. Janež Dominik, župnik v Studenem in Šajn Helena s Knežaka sta v ozemlju zasedenem po Lahú in sta od nas za sedaj ločena. — V Nazaretu: Kokovnik Ana za Nazaret, Remic Elizabeta za Sv. Fr. Ksaverija, Čančar Julijana za Št. Jurij pod Tabrom. — V Brežicah: Cerjak Amalija za Artiče, Povh Marija za Vel. Dolino, Gramec Frančiška za Sv. Križ. — V Mariboru: G. Kristovič Mihael, župnik na Remšniku; g. Potočnik Jožef, župnik pri Sv. Barbari v Slov. gor.; Čuješ Alojzija, šivilja v Ljutomeru. Na Brezju ste tačas le dve pospeševaljici: Langus Apolonija in Vilfan Marija. — Od drugod je poročilo izostalo, razen Kamnika, ki ima sledeče pospeševalce in pospeševalke:

Kamnik: misijonski upravitelj v samostanu; Novi trg: Šimenc Primož, Pirc Ivana; Šutna: Tratnik Marija, Pogačnik Helena, Smolnikar Elizabeta; Mestni trg: Golob Antonija; Podgorje: Koželj Ana; Radomlje: Močnik Marija. — Blagovica: Kordin Uršula. — Brdo: Jeretina Antonija; Vrhovlje: Gerčar Katarina. — Cerklje: preč. g. Dolinar Franc, Kešnar Ivana; Dvorje: Bučar Marjeta; Zalog: Vidmar Marjeta; Stiška vas: Kern Terezija; Grad: Murnik Marija; Sp. Bernik: Grkman Marija; Zg. Bernik: Drobun Marija; Poženek: Bergant Jera. — Češnjice: Zalokar Marija. — Dob: preč. g. Rihar Štefan; Brezje: Končnik Marija; Krtina: Gustič Neža. — Domžale: Cerar Marijana; Stob: Urmaš Helena; Vir: Žabnikar Frančiška. — Homec: Repanšek Marija; Šmarca: Brojan Marija. — Ihan: Tiringar Ivana. — Komenda: preč. g. Bernik Valentin; Križ: Petek Ivana; Moste: Lukanc Apol.; Suhadole: Bergant Apol. — Mekinje: Sitar Frančiška. — Mengeš: Vehovec Lucija; Mali Mengeš: Ručigaj Antonija; Loka: Sirnik Helena; Jarše: Krivec Terezija; Trzin: Dimec Helena. — Moravče: preč. g. kanonik Bizjan Janez, Bergant Marija. — Motnik: Bervar Amalija; Zajasovnik: Grabnar Marija. — Nevlje: Dobovšek Marija. — Sela: Mali Ivana. — Stranje: Zabavnik Antonija. — Spitalič: preč. g. Mezek Anton. — Št. Jakob ob Savi: preč. g. Jemec Anton. — Št. Urška gora: preč. g. Ogrizek Jakob. — Tunice: Kosirnik Frančiška. — Vodice: preč. g. Janc Peter. — Zg. Tuhinj: preč. g. Štrukelj Janez; Golice: Berlic Ivana; Laze: Poljanšek Martin.

Umrli so, kolikor je nam znano, to leto sledeči udje: V Ljubljani Marovt Janez, Merzlikar Jakob, Mosar Milan, Dr. Oton pl. Korab, Vihtelič Anton, Vrhovnik Janez, Babšek Marija, Balantič Ana, Baltič Marija, Černe Jera, Gerden Amalija, Jaklič Ivana, Javornik Marija, Koclinšek Ana, Kame Alojzija, Kraljič Jera, Mihelič Ana v Kropi, Merše Uršula, Oblak Jerica, Okorn Marija, Pance Ana, Pintar Neža, Skala Ana, Slevce Jerica, Smerajc Marjeta, g. Souvan Uršula, Škerjanc Frančiška, Šolar Marija, Tekavec Marija iz Rakitine, Usar Antonija, Valentinčič Uršula, Zottmann Marija.

V Mariboru: g. kanonik Šlander Anton, dekan v Starem trgu; g. Bohak Fr. dekan v Slovenji Bistrici: g. Meško Jožef, župnik pri Sv. Miklavžu, g. Janžekovič Vid, župnik v Svečini. Druzihih umrlih je 10; imena niso spororočena. — Na Brezju ste umrli: Strgar Terezija, Kralj Neža. V Kamniku jih je umrlo: 26, v Nazaretu: 37, v Brežicah: 52; iz družih samostanov je poročilo izostalo.

Iz nekaterih krajev so pop. misijonski upravitelji že mej letom v Cvetju poročali o darovih nabranih za Franč. misj. družbo; zato jih ne bomo tu z nova omenjali. Sporočiti smo pa dolžni posebne darove, ki so jih nekatere osebe oddale v Ljubljani in so bili iz celega leta prihranjeni za misj. letno poročilo. Darovali so za odkup kitajskih dečkov in deklic (izbrana imena so

zraven v oklepajih): N. iz Smelednika 20 K. (Elizabeta); N. N. 50 K. (Jožef in Marjeta); Neimenovana po p. Gvidonu 30 K. (Anton); N. N. 100 K. (Anton in Jožef); K. M. 50 K. (Marija); Hrovat K. 25 K. (Antonija); Kokalj M. 40 K. (Jožef in Ana); N. iz Z. 100 K. (Anton); Žnidaršič Fr. z Vrhnike po Klaverjevi družbi za misijone v Indiji 500 K.; N. s Kr. pri T. za najpotrebniše misj. na Kitajskem 50 K. in 120 K. (Karl, Magdalena, Marija, Marija); N. N. 40 K. (Frančišek); K. A. iz Lj. 30 K. (Pavel); N. iz Ljubljane 60 K. (Anton Pad. — Iz Novega mesta poslal p. Pavel 60 K. (Bogomir). — Nadalje so darovali za Frančišk. misj. družbo: Moškerc-Jordan 10 K. Lipovšek Ktr. 2 K. Zlt. Fr. 50 K. G. M. za † Fr. Pucihar 10 K. Grum J. 200 K. Draguš B. 30 K. Zajec Fr. in Ktr. 30 K. Blzn. J. 50 K. Neimenovana po Janežič Jožefi 20 K. Pokojna Kalinšek Ana 50 K. N. iz Amerike 20 K.

Kako je družba v l. 1919. delovala? Hvala Bogu! V nekaterih skupščinah prav dobro, v nekaterih manj dobro. Nazadovali so na Brezju, na Viču, v Novem mestu precej izdatno, visoko so se pa dvignili v Kamniku. Predlanski slabič se je lani dobro obnesel. Bog daj stanovitnost v dobrem, onemoglim pa moč, da bi se zopet dvignili!

Vsem in vsakemu posameznemu kličemo hvaležni: Bog plačaj!

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo:

Pokojni p. Vilibald Rupar, mašnik kapucinskega reda, rojen v Kamniku 1872 leta, v mašnika posvečen 25. julija 1896 leta. Bolehal je že v bogoslovju v Gorici, kjer si je pozneje opomogel in deloval v šoli kot katehet in v pastirstvu kot pridigar in spovednik. V Škofji Loki, kjer je umrl, je bil več let tudi voditelj tretjega reda in predstojnik samostana. Blag mož mirnega značaja, tihega dela, brez izrednih zmožnosti, pa vedno cel mož na svojem mestu: rahel na zdravju, mehak po čustvovanju, vsaki čas odločen sin Frančiškov. Bog ti daj, drugi prijatelj in sobrat, uživati nebeški mir!

Pokojni p. Nikolaj Meznarič, mašnik frančiškanskega reda, večletni gvardijan, bivši definitor provincije in župni upravitelj pri Sv. Trojici v Slovenskih goricah; rojen 2. januarija 1847. leta v Dobovi je stopil 21 let star v frančiškanski red v tirolski provinciji, kamor sta takrat mariborski in svetotrojiški samostan spadala: v mašnika je bil posvečen 28. sept. 1871. l. P. Nikolaj je bil zelo delaven. Kar mu je časa ostajalo ga je porabil za pisanje. V svojem času je izdal tretjeredni molitvenik »Pot v nebesa«. Počivaj v miru!

Pokojni g. Andrej Šimenec, ki je bil več let župnik v Št. Lovrencu ob Temenici na Dolenjskem. Delaven in šaljiv gospod; spisal je mnogo pridig za »Duhovnega pastirja« in bil zvest naročnik našega Cvetja; v tretji red je pristopil pred nekaj leti že kot župnik v pokoju.

Nadalje se priporočajo v molitev:

I. pokojni udje **tretjega reda**:

1. ljubljanske skupščine: Mikuš Frančiška iz Borovnice, Kušar Fr., Zajec M., Kovač Neža, Polak Mrit., Ujec Helena, Ambrožič Terezija, Okorn Uršula, Jerin Ivana, Svetek Frančiška. Hiti Terezija, Čebul Mar., Kolar Terezija.

2. mariborskega okrožja:

Pokojni udje mariborske skupščine: Č. šolska S. M. Helena roj. M. Rant † 17. X. 1919. Č. šolska S. M. Anuncijata roj. Roza Kožuh † 4. XI. 1919. Č. šolska S. M. Benicija, roj. Julija Grubelnik † 2. XII. 1919. Sv. Martin pri Vurbergu: Ana Kirbiš. Svetinje: Julijana Hedžet, Eva Viher, Barba Hladen. Maribor: M. Golob, M. Gselman, Elizabeta Šipek, Marija Matelik, Julijana Padon, Jožef Weiß. Ribnica: Harnik Martin.

Sv. Ožbalt: Agata Namestnik. Sv. Lenart pri Velikinedelji: M. Cvetka, M. Emeržič Marjeta Kaučič, Apolonija Kolarič, Franc Majcen, M. Majcen, Janez Megla, M. Megla, Neža Ozmec, M. Ozmec, Simon Podplatnik, Terezija Podplatnik, Geza Radek, Alojzija Širc, M. Širc om. Valenko, M. Žuran. Sv. Križ pri Ljutomeru: Frančiška Peršak.

3. kamniške skupščine:

Katarina Berk v Kamniku, Ivana Capuder v Kamniku, Marija Komatar v Stranjah, Mihael Žganjar v Kamniku, 53 let v tretjem redu, Ivana Dornik v Kamniku, Jera Lanišek v Kamniku.

3. nazarske skupščine:

Jedert Brinovec od sv. Frančiška, Ana ropkušek z Rečice, Anton Hlačun iz Mozirja Ana Trupina iz Škal, Neža Škocijaj iz Škal.

Zahvala za uslišano molitev.

C. U. se iz obljube zahvaljuje, da je Bog na priprošnjo sv. Antona Pad. njenega nečaka obvaroval ječe. — Presrčno se zahvaljujem Mariji brezmadežni in sv. Antonu Pad., da sem bil v vojski rešen hudih in velikih nevarnosti. Večkrat sem bil očitvidno uslišan. Nazadnje sem padel Lahom v roke, ki so me odpeljali v ujetništvo, kjer sem enajst mesecev prenašal grenki jarem. Tedaj sem še bolj prosil in naravnost nadlegoval s prošnjami premilo mater Marijo in obljubil, da bom v Cvetju razglasil, če bom uslišan. In glej! Čez tri dni po tej obljubi so me že poslali v tabor, odkoder pošiljajo vjete invalide v domovino. In zdaj sem že nekaj mesecev doma. Tisočera zahvala Brezmadežni in sv. Antonu za milostno uslišanje. Fr. Osvaljd Rogale, 22./12. 1919. — Studenice. Zahlujem se iz dna srca ljubemu Zveličarju, ki sem ga v neki sili klicala na pomoč kot Praškega Jezuščka in pod naslovom njegovega božjega Srca in sem bila uslišana. A. P. — Cerknica. I. Š. se zahvaljuje sv. Antonu za najdeni denar. — M. Š. iz R. se zahvaljuje M. B. in sv. Antonu za izkazano pomoč v neki pravdi, ki se je za njo srečno iztekla. —

Darovi.

Za Cvetje: Tretja zbirka ljubljanskih tretjerednikov 182 K. Marija Jakšič iz Št. Janža na Dolnj. 27 K. Frančišek Miglič iz Sv. Križa pri Litiji 15 K. Jozefa Skok iz Vojnika 10 K. Ivana Pirč od Sv. Helene 10 K. Župni urad s Police 104 K. Marija Seljak 5 K. Tretjeredniki iz Brežic 30 K. Srebrnič Jospina, tč. na Vrhniki 100 K. Neimenovana iz Amerike 10 K. Kos I. 9 K. Preč. g. dekan Adam Grušovnik, Hoče 40 K. Jamnik Fr. Vel. Lašče 4 K. Kuna Homer 5 K. Preč. g. Fr. Dolinar 5 K. Vič. g. Viktor Švigelj, Bloke 79 K 72 v. Frančiška Schiffrer, Stražišče 70 K. Marjeta Jan, Višelnica 20 K. Prijatelj iz Št. Lovrenca 300 K. Tretjerednik iz Starega trga pri Ložu 39 K. 30 vin. Neimenovana (v ljubljanski zakristiji) 50 K. Spenger Cecilija iz Vuzenice: 71 K 20 v. G. Martin Gaberc, župnik, Sv. Križ pri Mariboru: 31 K. Alojzija Zavernik, Maribor: 5 K. Srebre Ivana, Maribor 3 K. Frančišk Stranjšak, Maribor: 142 K 60 v. Marija Voršič: 15 K. Genovefa Knupež, Marija Snežna: 10 K. G. Fr. Meško, župnik, Htinje: 4 K. G. Fr. Bratušek, župnik, Svetinje: 121 K 40 v. Frančiška Gleinzer: 10 K. Katarina Kacjan, Maribor: 70 K. G. Fr. Rampire, provizor, Kamnica: 63 K. Antonija Glušič, Maribor: 20 K.

Za Frančiškansko misijonsko družbo: Župni urad v Cerkljah 120 K., za odkup poganskega otroka 50 K. Tretjeredniki iz Moravč (po preč. g. kanoniku J. Bizjanu) 366 K.; iz Komende (po preč. g. svetniku Val. Berniku) 390 K.; iz Cerkelj (po preč. g. svetniku Fr. Dolinarju) 100 K. Iz Ihana 100 K. S Homca 55 K. Iz Kamnika 50 K. Iz Doba 50 K. Sè Sel 50 K. Iz Mengša 28 K. Z Brda 22 K. Iz Češnjic 20 K. Nabrale so: Potočnik Marija 9 K. N. 4 K. Letnik M. 150 K. Markgrab B. 42 K. Zemljič M. 53 K (vse štiri so pri Sv. Trojici). Št. Andraž v Sl. goricah: Kvar Rozalija 59 K 20 v. Mala Nedelja: Dalamič J. 41 K. Negova: Zemljič Mar. 116 K. Sv. Jurij na Sčavniki: Mir Kristina 76 K 20 v. Sv. Benedikt: Zavrnik M. 20 K. Sv. Ana: Poš Ljudmila 400 K. Kapela: Zamuda M. 19 K. Sv. Urban: Kramberger M. 32 K 20 v. Župni urad Cerklje 120 K; A. J. v Kamniku 800 K; Udje III. reda v Komendi 40 K, v Zg. Tuhinju 44 K, v Češnjicah 20 K, v Blagovici 32 K, v Mengšu 38 K, v Podgorju 40 K.

Nihil obstat. P. Guido Rant, dr. theol. — P. Angelus Mlejnik, lector theol. Imprimatur. P. Augustinus Čampa, Min. Prov. — Vredil P. Salvator Zobec.

Za znižano ceno letos ne moremo Cvetja oddajati, še manj nam je mo- goče dajati je brezplačno, ker nimamo nobenega prihranka, s katerim bi pri- manjkljaj poravnali.

Vse p. n. gg. voditelje tretjega reda in druge, ki imajo več naročnikov skupaj, prosimo, naj nam blagovolijo do 24. februarja naznaniti, koliko na- ročnikov imajo, da bomo vedeli, koliko naj damo natisniti 3. zvezka.

Prosili smo že in še prosimo, da delajte za Cvetje, če ne se zna zgo- diti, da bomo opešali, opešali radi premalega števila naročnikov. V Ljubljani, kjer je za življenje najtežje, bomo kmalu dosegli število 700 naročnikov. Če zmorejo toliko osebe, ki služijo, zakaj ne bi zmogli tega drugi, ki so pre- možniši? Malo več ljubezni do tretjega reda je treba in tretjeredne zavednosti. Če Cvetje omaga, bodo krivi oni, ki je nočejo podpirati. Pa brez zamere! Bodite vsi presrčno pozdravljeni!

P. Salvador.

V znanje udom armade sv. Križa!

Vodstvo „Armade sv. Križa“ je prestavljeno iz Maribora v Ljubljano. Zato naj se zanaprej pošiljajo vsi dopisi, miloščina imena udov na naslov:

Vodstvo armade sv. Križa v Ljubljani.

Frančiškanski samostan.

Pregled tretjerednih vaj leta 1920, za mesec februar.

Ime skupščine	Mesečni shod		Poduk za nov.		Odborna seja		Sprejem, obljube, duhovne vaje lid.	
	dne	ob uri	dne	ob uri	dne	ob uri	dne	ob uri
Ljubljana	15. 16. 22.	$\frac{1}{2}$ 5. pop. skupni 5. zj. za zadrž. $\frac{1}{2}$ 3. pop. za vn.			15. 10. d. m. 22. 4. pop. ž.			
Novomesto								
Kamnik	29.	$\frac{1}{2}$ 4. pop.	29. p. shodu		29. 3. pop.			
Nazaret	1.	$\frac{1}{2}$ 8. zjutraj						
Brezice	29.	2. pop.						
Maribor	2.	$\frac{1}{2}$ 3. pop.	2. p. shodu					
Celje	1.	1. pop.						
Sv. Trojica								
Škofja Loka	8.	$\frac{1}{2}$ 4. pop.						
Krško	15.	1. pop.				18.	12-1	molitve in petje.
Brezje	15.	$\frac{1}{2}$ 8. dop.						
Vič	6.	5. zjutraj	1. po litan.		1. po litan.			
Nova Štifta	22.	2. pop.						

Splošne pobožnosti: Ta mesec posvetite sv. Marjeti Kort. in molite za spreobrnjenje grešnikov.

Rimsko-serafinski koledar za februar in marec 1920.

1. nedelja: 1. predpepelnična, bl. Andrej, sp. 1. r., P. O.
2. ponedeljek: Svečnica, P. O. V. O.
3. torek: bl. Odorik, sp. 1. r. P. O.; sv. Blaž, škof, m.
4. sreda: sv. Jožef Leoniški, sp. 1. r. kap. P. O.
5. četrtek: sv. Peter Krstnik in tov. japonski m. 1. in 3. r. P. O.
6. petek: sv. Agata, d. m.; sv. Doroteja, d. m.
7. sobota: bl. Anton Stronkowski, sp. 1. r.

8. nedelja: 2. predpepeln.: sv. Janez Matški, sp.
9. ponedeljek: bl. Egidij Marija, sp. 1. r.; sv. Apolonija, d. m.
10. torek: sv. Skolastika, dev.
11. sreda: prikazanje Brezmadežne v Lurdu.
12. četrtek: bl. Ivana Valeška, vd.
13. petek: sv. vstan. r. služab. Mar.; bl. Viridijana, dev. 3. r. P. O.
14. sobota: sv. Andrej Korzinski, šk. sp.; sv. Valentin, m.

15. nedelja: 3. predpepel.; sv. Romuald, opat; prenešenje trupla sv. Antona Padovanskega.
16. ponedeljek: bl. Filipa Marezijska, d. 2. r.
17. torek: sv. Hilarij, šk. cerk. uč.
18. sreda: pepelnica; sv. Marcel papež m.; sv. Simeon, šk. m.
19. četrtek: sv. Konrad Pijačenski, sp. 3. r. P. O.
20. petek: sv. Rajmund Penafort sp.
21. sobota: sv. Angela Meriči, dev. 3. r. P. O.

22. nedelja: 1. postna; sv. Marjeta Kortonska, spok. 3. r. P. O.
23. ponedeljek: sv. Petra stol v Antijohiji.
24. torek: prestopni dan.
25. sreda: kvatrna: sv. Matija, ap.
26. četrtek: bl. Sebastijan, sp. 1. r.
27. petek kvatrna: sv. Ignacij, šk. m.
28. sobota kvatrna: bl. Janez Trijorski, m. 1. r.; bl. Evstohija, dev. 2. r.

29. nedelja, 2. postna, kvatrna; bl. Tomaž Korskí, sp. 1. r.

1. ponedeljek: bl. Matija Naz. dev. 2. f.
2. torek: bl. Agneza Praška, dev. 2. r.
3. sreda: sv. Tit, škof.
4. četrtek: sv. Kazimir, sp.
5. petek: spomin sv. križevega pota, P. O. V. O.; sv. Janez Jožef Kriški, sp. 1. r.; P. O.
6. sobota: sv. Koleta, d. 2. r. P. O.

7. nedelja 3. postna; sv. Tomaž Akv. sp. c. uč.
8. ponedeljek: sv. Janez od Boga sp.
9. torek: sv. Katarina Bolonjska, d. 2. r. P. O.
10. sreda: sv. 40 mučencev.
11. četrtek: sv. Frančiška Rimska, vdova.
12. petek: sv. Gregor p. c. uč.
13. sobota: sv. Peter Nol. sp.; bl. Rogerij sp. 1.

14. nedelja 4. postna; bl. Peter Tr., sp. 1. r.
15. ponedeljek: sv. Perpetna in Felicita, mč.

16. torek: bl. Peter Sijenski, sp. 3. r.
17. sreda: sv. Patricij, škof.
18. četrtek: bl. Salvator, sp. 1. r.
19. petek: sv. Jožef, zaročnik bl. D. M., P. O.; V. O.
20. sobota: bl. Janez Paremski, sp. 1. r.

21. nedelja 5 postna ali tiha: sv. Benedikt, opat.
22. ponedeljek: sv. Benvenut, škof 1. r. P. O.
23. torek: sv. Peter Dam. šk. uč.
24. sreda: sv. Gabriel, nadangel.
25. četrtek: Oznanenje bl. D. M. P. O.
26. petek: Mati božja 7 žalosti; bl. Rice-rij, sp. 1. r.
27. sobota: sv. Janez Dam. sp. c. uč.

28. nedelja: 6. postna ali cvetna: bl. Marka Montegalski, sp. 1. r. V. O.
29. veliki ponedeljek: bl. Pavla Gambará, vd. 3. r. V. O.
30. veliki torek: bl. Angela Fol., vd. 3. r. P. O. V. O.
13. velika sreda: bl. Marka F. sp. 1. r.; V. O.

Opomba: P. O. pomeni popolni odpustek za vse verne v cerkvah treh redov sv. Frančiška.

P. O. pomeni popolni odpustek samo za ude treh redov sv. Frančiška.

V. O. pomeni vesoljno odvezo s popolnim odpustkom.